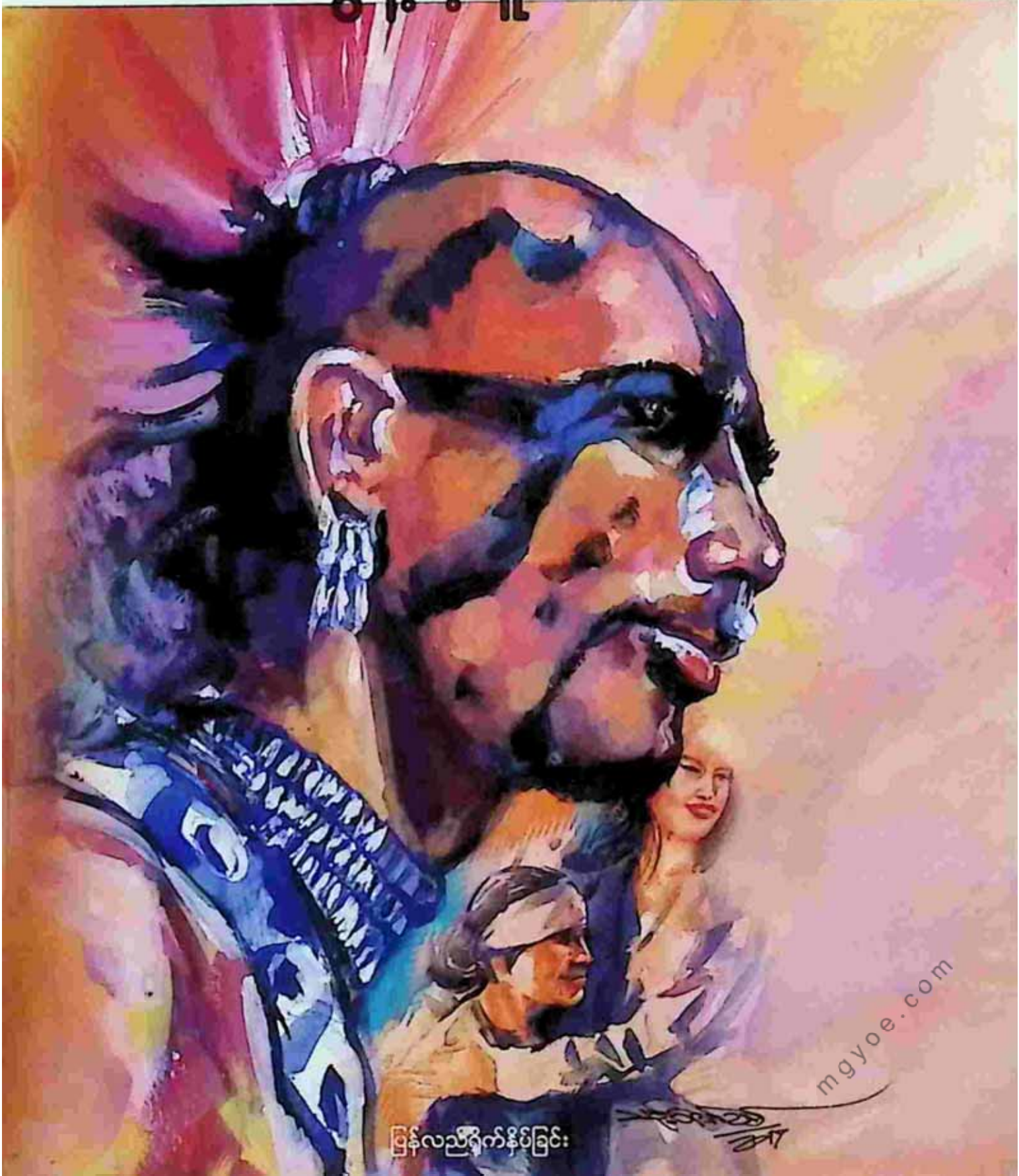

mgyc.com

ရွှေအောင်

စွန့်ဝံ့သူ

mgyc.com

မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်း

ရွှေအောင်
စွန့်ဝံ့

ISBN 9789997115096

SOD70

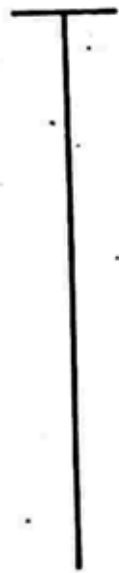
9 789997 115096

2,000.00KS

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်အိတ်ရည်ထွန်း၊ ဂျူတီစပေ (၀၂၀၇၇)၊
ဓမ္မာရုံလမ်း၊ လှိုင်၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ-ဒေါ်ဝင်းမာ၊စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၃)
အမှတ်-၁၁၇၉၊မစိုးရိမ်လမ်း၊ကံဘွဲ့၊ရန်ကင်း။
၂၀၁၉ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း။
အုပ်ရေ ၅၀၀။

ရောင်းချေး ၂၀၀၀ ကျပ်

စိန်ဝံသ
ရွာဒေါင်း

နိဒါန်း

ကျွန်တော်သည် စပ်ကူးမပ်ကူးကာလ အတောအတွင်း၌ များစွာသော “အခြားကလောင်သမား” များနည်းတူ ကုန်သည်ယောင်ယောင်၊ ပွဲစားယောင်ယောင်၊ ဈေးသည်ယောင်ယောင်၊ “ယောင်သုံးဆယ်” အဖြစ်နှင့် ဖခင်၏ဇာတိဖြစ်သော မန်ကျည်းတုံရွာတွင် နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ခန့်မျှ နေထိုင်လျက်ရှိစဉ် နံနက်ခင်း အချိန်များတွင် ခြေကျင်ဖြစ်စေ၊ မြင်းတစ်စီးနှင့်ဖြစ်စေ ရွာနီးချုပ်စပ် အရပ်ဒေသများသို့ လှည့်လည်သွားရောက် မွေနှောက်ကြည့်ရှုခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ရွာ၏ မြောက်ဘက် ၅ မိုင်ထက် မလှမ်းသော အရပ်ရှိ ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် သစ်သားဝင်း ထရံဖြင့် သပ်ရပ်စွာကာရံလျက် ပျဉ်အုတ်ကြွပ်မိုး၍ သစ်သားဖြင့် ထရံကာပြီးလျှင် ဆင်ဝင်း၊ ခါးပန်းဖြူ၊ ပန်းဆွဲဖြူ စသည်တို့ဖြင့် သေသပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော ဘိုအိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို လမ်းနှင့်တစ်ခေါ်လောက်အကွာတွင် တွေ့မြင်

ရပါသည်။

ပထမ၌ ကျွန်တော်မှာ ထိုအဆောက်အအုံကို ဘုန်းကြီးကျောင်း မှတ်ထင်ခဲ့မိရာ တစ်နေ့သောနံနက်တွင် မီးခြစ်ကို မေ့ထားခဲ့၍ ဆေးတံသောက်ချင်လှသည်နှင့် မီးဝင်၍ တောင်းသည်တွင်မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းမဟုတ်၊ လူနေသော အိမ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ မြင်းကို ဝင်းတံခါး၌ ချိတ်ထားပြီးလျှင် ပန်းပင်ကလေးများကို ကတ်ကြေးတစ်ချောင်းဖြင့်ညှပ်ကာ ပြုပြင်ပေးနေသည့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် မီးခြစ်တောင်းမိရာ အဘိုးကြီးသည် သူငယ်တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်၍ မီးခြစ်ယူခဲ့ရန် ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ လူပုံပန်းကို အကဲခတ်ဟန်နှင့်ကြည့်၍...

‘လက်ဖက်ရည် တစ်ပန်းကန်လောက် သောက်သွားပါဦး’

ဟုဆိုကာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆေးတံကို ဆေးထည့်၍ မီးညှိကာ သောက်ရင်း ကြိမ်ချုပ်ကရားမှ ငှဲ့ထည့်ပေးသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ပန်းကန်ကို သောက်လျက်ရှိစဉ် အဘိုးကြီး၏ ရုပ်လက္ခဏာကို အကဲခတ်မိရာ ထိုလူကြီးမှာ လူပင်အိုသော်လည်း ပျိုနုသောစိတ်နှင့် ဖျတ်လတ်သော အမူအရာရှိသေးကြောင်း အကဲခတ်မိလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်၏ အလုပ်အကိုင်အကြောင်းကို မေးသည်နှင့် ကလောင်တံဖြင့် အသက်မွေးခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု စပ်ကူးမပ်ကူးကာလဖြစ်သည်နှင့် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် အလုပ်ဖြင့် ကြိဖန်၍ အသက်မွေးနေရကြောင်းများနှင့် ပြောပြသည်တွင်...

‘မောင်တို့က အရောင်းအဝယ်နဲ့ စီးပွားရှာရတဲ့ ကုန်သည်အလုပ်ကို အနပ်စုတ်ကုပ်စုတ် အောက်မေ့ပြီး မင်းမှုထမ်း လခစားအလုပ်ကိုမှ အမှန်ထင်ကြဟန်တူတယ်’

‘ထင်ကြတဲ့လူများက ထင်ကြပါစေဦးရယ်၊ သို့သော် ဒီလိုထင်တဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော် မပါပါဘူး။ ဝါသနာ အလျောက် ကလောင်တံနဲ့ အသက်မွေးခဲ့သော်လည်း စီးပွား ရှာတဲ့နေရာမှာ ကုန်သည်များမှ တကယ် ကြီးပွားနိုင်ကြောင်း ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အကြိမ်ကြိမ်ထောက်ခံပြီး ရေးခဲ့သား ခဲ့ဖူးပါတယ် ဦး ခင်ဗျာ’

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်၏ စကားကို ကျေနပ်ဟန် လက္ခဏာရှိသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ မျိုးရိုးဇာတိနှင့် တကွ လွန်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို မေးမြန်းရာ ကျွန်တော်၏ အဖြေစကားများကို ပိုမို၍ကျေနပ်သဘောကျဟန် လက္ခဏာ နှင့် ဤဒေသတွင် ကျွန်တော် နေထိုင်လျက်ရှိသည့် အတော အတွင်း ၎င်း၏ နေအိမ်သို့ ရံဖန်ရံခါ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါလျှင် ၎င်းထံမှ မှတ်လောက်သားလောက်၊ နည်းယူလောက်သော အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာများကို ကြားနာရမည်ဖြစ်ကြောင်း များနှင့် ပြောဆိုကာ ဖိတ်မန္တက ပြုလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ၎င်း၏ဖိတ်ကြားခြင်းကို ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံပြီးလျှင် ထိုနေ့မှစ၍ နံနက်တိုင်း အခြားနေရာသို့ မသွားတော့ဘဲ အဘိုးကြီး၏ နေအိမ်သို့ မှန်မှန်ကြီး သွားရောက်ဝင်ထွက်ခဲ့လေ၏။

နောက်ရက်များ၌ ကျွန်တော်သည် အဘိုးကြီးပြောပြ သည့် အဖြစ်အပျက်အခြင်းအရာများတွင် အမျိုးသားတို့

အတွက် အသက်ကိုစွန့်ကာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံ၊ မဆုတ်မနစ်
 သော လုံ့လ၊ မလျော့သောဇွဲ၊ ထက်မြက် သောစိတ်ကူးဉာဏ်
 တို့ဖြင့် စီးပွားရှာခဲ့ပုံ၊ မိမိနှင့်အဆင့်အတန်းချင်း အလွန်
 ကွာခြားလှသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မိမိထက် နေရာ
 တကာတွင် ထူးကဲသာလွန်သော ယောက်ျားများနှင့်ယှဉ်ပြိုင်၍
 လူပျိုလှည့်ခဲ့ရပုံ စသည်တို့ကို ကြားသိရသောအခါ စိတ်ကူး
 ဉာဏ်အရာ၌ ဦးစံရှားကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တိအရာ၌
 ကိုဇော်ဝိတ်ကိုလည်းကောင်း ထိပ်တန်းထားမိခဲ့သည့်နည်း
 တူ လူနှင့်လူချင်း ဆက်ဆံခြင်းနှင့် ဇွဲသတ္တိကောင်းခြင်းအရာ
 ဌာနတွင် ဤလူကြီးကို ထိပ်ဆုံးတန်းမှ ထားခဲ့မိပါသည်။

ဤလူကြီးမှာ အသက် ၉၀ ခန့်ရှိသော်လည်း ၇၀
 ကျော်အရွယ်ခန့် လောက်မျှသာ မှတ်ထင်ရပေရာ မင်းတုန်း
 မင်း၊ သီပေါမင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ခေတ်သို့တိုင်အောင် ခေတ်သုံး
 ဆက်မျှ စီးပွားရှာခဲ့၍ ကြီးပွားထွန်းကားခဲ့သည့်အလျောက်
 ပေါက်ဖွားခဲ့သော သားမြေးများအနက် မြေးတစ်ယောက်မှာ
 အိုင်စီအက်ဘွဲ့ခံ အစိုးရအမှုထမ်း၍လည်းကောင်း၊ သား
 တစ်ယောက်မှာ အရေးပိုင်၊ တစ်ယောက်မှာ နယ်ပိုင်ဝန်
 ထောက်၊ တစ်ယောက်မှာ လယ်ဝန်၊ တစ်ယောက်မှာ ကုန်
 သည်ကြီး၊ တစ်ယောက်မှာ မြေပိုင်ရှင်၊ မြေးတစ်ယောက်မှာ
 ဆရာဝန်၊ တစ်ယောက်မှာ မင်းတိုင်ပင်အမတ်၊ တစ်ယောက်
 မှာ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးလည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် မြေးမိန်းမတို့
 မှာ မင်းကတော်၊ ဝန်ကတော်၊ သူကြီးကတော် စသည်တို့
 သာလျှင် ဖြစ်နေကြရကား ဤလူကြီးသည် မိမိကိုယ်တိုင်
 ကြီးပွားထွန်းကားစေတတ်ရုံမျှမက မိမိ၏ သွေးသားများကို

လည်း ကြီးပွားထွန်းကားစေရအောင် သွန်သင်ဆုံးမ ဩဝါဒ
ပေးနိုင်ပါသည်တကားဟု များစွာချီးမွမ်းမိပါပေ၏။

ယင်းသို့ဖြစ်ရကား ထိုလူကြီး၏ကြံပုံ၊ စည်ပုံနှင့်
တကွ စိတ်နေသဘောထားတို့မှာ အမှန်စင်စစ် အတုခိုးနည်း
ယူလောက်သူ ဖြစ်ပေသောကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ၎င်း၏အဖြစ်
အပျက်အခြင်းအရာတို့ကို ကျွန်တော်၏ စကားဖြင့်မဟုတ်ဘဲ
၎င်းကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသည့် အလားကဲ့သို့ ခရေစေ့
တွင်းကျ ဂနသေချာစွာ ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပေအံ့သတည်း။

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၁)

ကျွန်ုပ်မှာ ၁၂၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် မင်းလက်ဝဲသုန္ဒရကို အစွဲပြု၍ နာမည်ကြီးခဲ့သည့် မန်ကျည်းတုံရွာ၌ မွေးဖွား၍ ငါးနှစ်သားအရွယ်ခန့် တွင် အရူးမကြီးတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက္ခဏာကို ကြည့်ပြီးလျှင် ကြီးပြင်းသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် စီးပွားဥစ္စာကိုဖြစ်စေ၊ ချစ်ကြိုက်သော မိန်းမကိုဖြစ်စေ သက်သာစွာနှင့်မရဘဲ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနှင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ ကြိုးစားအားထုတ်ပြီးမှ ရနိုင်လိမ့်မည်အကြောင်းနှင့် ဟောပြောခဲ့ဖူး၏။ မိခင်ဖြစ်သူက အရူးမကြီးအား ထပ်လောင်း၍ မေးခွန်းထုတ်သောအခါ အရူးမကြီးသည် ဖြေဆိုခြင်းမပြုတော့ဘဲ 'ဂျီးပေဂျီ၊ ပေထီး၊ ဂျီးပေဂျီး ပေထီး' ဟု ပါးစပ်ဆိုင်းတီးကာ ထွက်သွားလေရာ သူရင်းငှားများက ခွေးနှင့် ရှူးတိုက်၍ လွှတ်လိုက်ကြ၏။ ကြီးပြင်းလာသည့်နောက် ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းဆင်ခြင်လိုက်သည့်အခါ ကလေးစကား၊ အရူးစကား၊ သဘင်သည် စကားတို့သည် မှန်ကန်တတ်သည်ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်တုတ်တုတ် ရှိပေသည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှာ "မြင်းနယ်သား" ဖြစ်သည့်အလျောက် မင်းတုန်း

ဘုရင်လက်ထက်တွင် မြင်းတပ်ဆိုင်ရာ အရာရှိတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးရာ မဟုတ်လျှင် မခံချင်တတ်သော ဝါသနာရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ အထက်အရာရှိကြီးများနှင့် မသင့်မတင့်ရှိရာတွင် ကြာရှည်စွာ အမှုထမ်းပါက အသက်ဆုံးရှုံးဖွယ်ရှိသည့်အရေးကို သိမြင်သည်နှင့် ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ရာထူးမှ နုတ်ထွက်၍ ဇာတိဖြစ်သော မန်ကျည်းတုံရွာ သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက်မှ ဆွေကြီးမျိုးကြီးဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်၏ မိခင် နှင့် ထိမ်းမြား၍ တောင်သူဘာဝ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့လေသည်။

ဖခင်မှာ ပညာလိုလားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်အား ရွာကျောင်းတွင် မထားဘဲ ကိုးကြောင်းတွက်နည်းတွင် နာမည်ကြီးခဲ့သည့် ရွှေဘိုမြို့ရှိ ဘုန်းကြီးဦးကောသရ၏ ကျောင်းတွင် အပ်နှံထားခဲ့ရာ သီတင်း ကျွတ်ကာလအခါတွင် နေ့ကြီးရက်ကြီးဖြစ်သည့်အလျောက် မန်ကျည်း တုံရွာသို့ လေးငါးရက်ခန့်မျှ အလည်အပတ် ပြန်လာခဲ့ရ၏။ ဦးကောသရ၏ ကျောင်း၌ သုံးလေးနှစ်မျှ ပညာသင်ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ်စသော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာများအပြင် ရွှေချိန်တွက်နည်း၊ သစ်တွက်နည်း၊ တင်းရေနှင့် စပါးနှံ တွက်နည်းစသည်တို့ကို ကောင်းမွန် စွာ တွက်ချက်နိုင်ပေ၏။ ထိုစဉ်အခါက ဤမျှလောက် တွက်ချက်နိုင် လျှင် လူတော်တစ်ယောက်ဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရ၍ အရေးရှိလျှင် လာရောက်မေးမြန်းတတ်ကြ၏။

၁၂၃၈ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၅ ရက်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် မန်ကျည်းတုံရွာမှ ရွှေဘိုမြို့ ဦးကောသရကျောင်းသို့ ပြန်မည်ဟု လွယ် အိတ်တစ်လုံးနှင့် ထွက်လာခဲ့ရာ ဖွတ်လှိုင်းရွာတွင် ညဉ့်အိပ်မည်ဟု အကြံ ရှိသောကြောင့် အတော်ကြီးနေစောင်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့၏။ ရွာမှထွက်လာ၍ တစ်မိုင်ခန့်မျှ မရောက်သေးမီ မိုးကြီးသည် မဆင် မပြင်ဘဲ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းချလိုက်လေရာ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ဆောင်း

ထားသော ခမောက်မျှလောက်သည် အကွယ်အကာ မရနိုင်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရေများတွင် နှစ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရွဲရွဲစိုလျက် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

တည်းခိုရမည်ဖြစ်သော ဖွတ်လှိုင်းရွာမှာ ခုနစ်မိုင်ခန့် ဝေးသေး၍ မန်ကျည်းတုံရွာမှာ တစ်မိုင်ခန့်သာ ကွာသေးရကား များစွာသော ကျောင်းသားတို့မှာ ဤအခြေအနေမျိုး၌ နေအိမ်သို့လှည့်၍ ပြန်ကောင်းပြန်ကြပေမည်။ ကျွန်ုပ်မူကား ထိုကဲ့သို့မဟုတ်၊ သွားရမည်ဆိုလျှင် သွားရမှ စိတ်ကျေနပ်တတ်သောကြောင့် မိုးကြီးထဲတွင် အားခဲ၍ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ပြုခဲ့ခြင်းမှာ ပညာကို လိုလားလှသောကြောင့်မဟုတ်၊ မလျှော့ချင်သော ဝါသနာအလျောက်သာ ဖြစ်ချေ၏။

မန်ကျည်းတုံရွာမှ ရွှေဘိုသို့သွားရသောလမ်းမှာ ယခုအခါကဲ့သို့ မူးရိုးတစ်လျှောက်၊ ရထားလမ်းတစ်လျှောက် မဟုတ်ဘဲ မထင်ရှားသော လှည်းလမ်းကြောင်းမျှကို ခန့်မှန်း၍ လိုက်ရခြင်းဖြစ်လေရာ လှည်းလမ်းကြောင်းတို့မှာလည်း ဤနေရာ၊ ထိုနေရာစသည်တို့တွင် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာရှိနေသောကြောင့် လမ်းမှားနိုင်ရန် လွယ်ကူလှပေ၏။

မိုးတွင်မျှမက လေပြင်းမုန်တိုင်းသည်လည်း တိုက်ခတ်ပြန်ပေရကား ကျွန်ုပ်သည် ခမောက်ကလေးကို မကျွတ်မလွင့်စေရန် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိနှိပ်ထား၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ တဖြောင်းဖြောင်း သွန်၍ချနေသော မိုးကြီးထဲတွင် ခါးတောင်းတလျှားလျှားနှင့်ကုပ်၍ လျှောက်လာ၏။ လှည်းလမ်းကြောင်းတို့မှာ တစ်ခဏချင်းတွင် ရေဖြင့်ဖွေးလျက်ရှိရာ လမ်း၏အစွန်းကိုနင်းမိသဖြင့် မကြာခဏခြေချော်၍ တမိုင်းမိုင်းလဲ ရသေး၏။

တစ်နာရီကျော်ကျော်မျှ လျှောက်မိလေလျှင် လှည်းလမ်းသည် မြောက်ဘက်သို့ သွားရမည့်အစား အနောက်ဘက်သို့ လှည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေရကား ကျွန်ုပ်မှာ လမ်းမှားလာခဲ့ချေပြီဟု သိရှိရ၏။ မည်သည့်

နေရာမှစ၍ မှားလာခဲ့ချေသည်ဟူ၍ မပြောနိုင်ချေ။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်
သည် လမ်းကြောင်းနှင့် တစ်ခေါ်လောက်အကွာတွင် အိမ်ကြီး
တစ်ဆောင်ကို မြင်သည်နှင့် လမ်းကိုမေးအံ့ဟု ချိုးလာခဲ့ပြီးနောက် ဝင်း
ပေါက်မှရပ်ကာ အခြေအနေကိုကြည့်ရာ လူတစ်ယောက်မျှ မမြင်သည်နှင့်
အကြံအိုက်လျက်ရှိနေ၏။ အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် သူငယ်မတစ်
ယောက်သည် ရှမ်းခမောက်ကလေးကိုဆောင်းလျက် ပြတင်းပေါက်မှရပ်
ကာ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ကြည့်ရင်း...

‘သက်လယ်ရယ် x x x သက်လယ်ရွှေသွေးရယ် x x x မကြင်
နာစိမ်းသော်လည်း စိမ်းရက်တယ်...’

ဟူသော တေးချင်းကို ကြည်လင်ချိုသာလှစွာသော အသံဖြင့်
ခပ်အေးအေးသီဆိုရာမှ ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်နှင့်...

‘အလို...ဟေ့ သူငယ်၊ ဘာအလိုရှိလဲ’
ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်အား သူငယ်ဟူ၍ ခေါ်လိုက်သူမှာ ၁၆ နှစ်ထက်မကြီးသေး
သူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ထက် အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်ခန့်လောက် ငယ်ရချေမည်။

ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းကလေးများရှေ့တွင် ရှက်ကြောက်တတ်လှသူ တစ်
ယောက်ဖြစ်လေရာ ထိုကဲ့သို့ အထက်သံနှင့် မေးခြင်းခံရသည့်အတိုင်း
တိုး၍ပင် ရှက်ကြောက်မိသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ တုန်ယင်သောအသံဖြင့်...

‘တစ်ဆိတ်ကလေးခင်ဗျား... ရွှေဘိုကိုသွားမလိုပါ၊ လမ်းများမှန်ပါ
လေသလားလို့ မေးပါရစေခင်ဗျား’

‘ဒီဟာ ရွှေဘိုသွားတဲ့လမ်းမှမဟုတ်ဘဲ’
‘မှားခဲ့လို့ရှိရင် တစ်ဆိတ်လောက် ညွှန်ပါလားခင်ဗျာ’

ထိုအခါ သူငယ်မသည် ဆောင်းထားသော ခမောက်ကို နောက်သို့
တွန်းလှန်လျက် သမင်မျက်စိကဲ့သို့ ရယ်လျက်ရှိသော မျက်လုံးဖြင့် ကျွန်ုပ်

အား စူးစိုက်ကာလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ချီလျက်ရှိသော မျက်ခုံးတို့သည် စိမ်းလဲ့လဲ့ရှိ၍ အဖျားတစ်ဖက်တစ်ချက်တို့မှာ ဖြောင့်တန်းလျက်ရှိကြောင်း တွေ့မြင်မိလေ၏။

‘လမ်းညွှန်တဲ့နေရာမှာ ဒီက ဝိတ်ပဲ၊ ဒီကနေ့ည ဘယ်ရောက်အောင် သွားချင်တာလဲ...ပြောစမ်း’

‘ဖွတ်လှိုင်းမှာအိပ်ဖို့ ကြံပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် နောက်ပြန်၊ တစ်ခေါ်လောက်မှာ ပြောင်းခင်းတွေ့လိမ့်မယ်၊ လက်ဝဲဘက်ကိုချိုး၊ ငါးရတွင်းလောက်လျှောက်၊ ကုန်းကလေးတွေ၊ နေကိုဘယ်ဘက်မှာထား၊ တည့်တည့်ကြီးလျှောက်၊ ချောင်းကလေးရောက်၊ ထန်းပင်ညီနောင်တွေ၊ လက်ယာဘက်ချိုး၊ လမ်းအတိုင်းလိုက်၊ လက်ဦး တွေ့တာ ဖွတ်လှိုင်းရွာပဲ’

ကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းပြော၍ အညွှန်းအတိုင်း လှည့်၍ပြန်ကာ လျှောက်လာခဲ့ရာ ဝင်းထောင့်အရောက်တွင် သူငယ်မကို လှည့်၍ကြည့်လိုက်ပါသော်လည်း သူငယ်မသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော သတ္တဝါ တစ်ယောက်ကို ရှိလေသည်ဟူ၍မျှ အမှတ်ရဟန် မတူဘဲ...

‘ချစ်တဲ့သူ ကြိုက်တဲ့သူရယ်၊ သခင် မြင်လာဦးကွယ်x x x ဘုန်း ကွယ်ကွယ်x x x’

ဟူသော တေးချင်းကို ဆက်လက်သီဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မိုးသည် ဆက်လက်ရွာသွန်းလျက်ပင် ရှိသေးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အရိုးသို့ခိုက်အောင် ချမ်းစိမ့်လျက်ရှိသော်လည်း သူငယ်မ၏လတ်ဆတ် ကြည်ရွှင်သော တေးချင်းသံကို ကြားရခြင်းမှာ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသော မီးဖိုကြီးကို မြင်လိုက်ရဘိသကဲ့သို့ ချမ်းအေးခြင်းမှ သက်သာရာရ၍ အင်အားတောင့်တင်းခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်ပေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် လမ်းညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း လိုက်ခဲ့၍
 ပြောင်းခင်းကို လည်းကောင်း၊ ကုန်းကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ချောင်း
 ကလေးကိုလည်းကောင်း တွေ့ရပြီးနောက် ဆက်လက်လျှောက်သွားခဲ့ရာ
 ထန်းပင်ညီနောင်ကို မတွေ့ရမီ နေလုံးကွယ်ပျောက်ရုံမျှမက အမှောင်သို့
 ရောက်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့မှာ လပြည့်ကျော် ၅ ရက်နေ့ဖြစ်သောကြောင့် လထွက်ရန်
 အချိန်မှာ အတော်ပင်လိုပေသေးရာ ကျွန်ုပ်သည် မှောင်ထဲတွင် လမ်းကို
 စမ်းမှန်းကာ လျှောက်လာစဉ် လမ်း၏လက်ဝဲဘက် တစ်ခေါ်လောက်တွင်
 မီးရောင်ကလေးတလက်လက် မြင်ရသည်နှင့် တဲကလေးများ တွေ့ရချေ
 မည်လောဟု နားနေရန် လမ်းမှချိုး၍ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ အနီးသို့ရောက်
 သောအခါ နွားတင်းကုပ်ဟောင်းတစ်ခုအောက်တွင် လူတစ်ယောက်
 သည် မီးပုံတစ်ခုအနီး၌ တင်ပျဉ်ခွေလျက် ဟောပြောသောအနေဖြင့်
 ဩဝါဒပေးလျက်ရှိသည်ကို မိန်းမတစ်စုတို့က ပြားပြားဝပ် ကြားနာလျက်
 ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့သောစကားမျိုးဖြစ်
 လေသည်ဟု မှောင်ရိပ်မှ တန့်ရပ်ကာ နားထောင်လျက်ရှိစဉ် ထိုလူကြီးက
 အလွန်စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြော
 ဟောလျက်ရှိလေ၏။

- ‘လောကမှာ ဘာအရေးကြီးသလဲ၊ ဥစ္စာပစ္စည်း အရေးကြီးသလား’
- ‘မကြီးပါဘူး ဆရာကြီး’
- ‘လင်သား အရေးကြီးသလား’
- ‘မကြီးပါဘူး ဆရာကြီး’
- ‘သားသမီး အရေးကြီးသလား’
- ‘မကြီးပါဘူး ဆရာကြီး’
- ‘ဒါဖြင့် ဘာအရေးကြီးသလဲ’

‘ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်’

‘တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘နတ်ပြည်ရောက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲဆရာကြီး’

‘နတ်ပြည်ကို အရှင်လတ်လတ် ရောက်ရခြင်းနဲ့တူတယ်ဟုတ်စ’

‘မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး’

‘လူတိုင်း လူတိုင်း တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်နိုင်သလား’

‘မတွေ့ဆုံ၊ မကြုံကြိုက်နိုင်ပါဘူး ဆရာကြီး’

‘ဘယ်လိုလူမှ တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်နိုင်သလဲ’

‘ကျုပ်တို့လို ပါရမီရင့်တဲ့ မိန်းမများမှ တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်နိုင်ပါတယ်’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အောက်လမ်းဂိုဏ်းအကြောင်းကို ကြားရဖူးသည်နှင့် ထိုမိန်းမများ၏ မိုက်မဲခြင်းကို စဉ်းစားမိသဖြင့် ရယ်ချင်လှသည်နှင့် ခီခနဲရယ်လိုက်မိရာ မိန်းမပရိသတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ရယ်သံကို ကြားသဖြင့် လှည့်၍ကြည့်လိုက်ကြသည်တွင် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့မြင်သွားကြလေ၏။

‘ဟောဟိုမှာ လူတစ်ယောက် ဆရာကြီး’

‘ဟေ့... မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာလာပြီး နှောင့်ယှက်တာလဲ’

‘ကျွန်တော် ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ၊ နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ရပါ’

‘သူလျှိုထင်တယ် ဆရာကြီး’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အကြားအမြင် နည်းပါး၍ စဉ်းစားဉာဏ် ခေါင်းပါးသော မိန်းမမိုက်များကို လှည့်ဖြားသွေးဆောင်တတ်သော အောက်လမ်းဂိုဏ်းဆရာကြီး ဦးသာဂိအကြောင်းများကို အတန်ငယ် ကြားရဖူးသည်နှင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း ဖြစ်မိသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်သဘောကို ထုတ်ဖော်၍မပြဘဲ ပူဇွေးသော မီးပုံတွင် လှုံ့ချင်သောဆန္ဒဖြင့် သူလျှို မဟုတ်ပါကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးသာဂိသည် ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်ငင်၍ မီးပုံရှေ့တွင် ထိုင်စေ

ပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကိုအကဲခတ်နေလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုလူကြီး၏ ရုပ်လက္ခဏာကို အကဲဖြတ်လျက် ရှိလေ၏။

ဦးသာဂိမှာ အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိ၍ အလွန်ထွားကျိုင်းလှသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ရှိလေရာ မျက်နှာမှာ မိန်းမတို့ နှစ်သက်စေလောက်သည့် ချောမောလှပခြင်းမျိုးနှင့် မပြည့်စုံသော်လည်း အလွန်ဩဇာရှိဟန်တူသော မျက်လုံးများရှိသည့်ပြင် တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေနှင့် ဟန်ကြီးသော အမူအရာလည်း ရှိတိ၏။ ထိုသူသည် မိန်းမများကို ချောမောမြို့မြိုက်သောနည်းဖြင့် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ဟန် မတူဘဲ မီးရောင်ကြားကိုတိုးသော ပိုးဖလံများနှင့် ပမာဆောင်လောက်ပေ၏။ ဦးသာဂိသည် မိန်းမများကို လှည့်လည်မရှာရဘဲ မိန်းမအချင်းချင်း သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခြင်းအားဖြင့် ဦးသာဂိထံသို့ ရောက်လာကြဟန်တူ၏။ စင်စစ်မှာ မီးတိုင်သည် ပိုးဖလံမျိုးများကို ဂရုမစိုက်၊ အရေးမထားသည့် နည်းတူ ဦးသာဂိကလည်း မိန်းမများကို အရေးထားဟန် မတူချေ။

အချို့သော သူတို့က ဦးသာဂိကို လူယုတ်မာကြီးတစ်ဦးသဖွယ် စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့ကြမည်ဖြစ်သော်လည်း ဦးသာဂိကမူ မိမိအကျိုးထက် မိန်းမများ၏ အကျိုးကို သယ်ပိုးရွက်ဆောင် နေဘိသည်ဟု သဘောရိုးနှင့် ယူဆမှတ်ထင်နေဟန် လက္ခဏာရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာဂိကို အကဲခတ်ရာမှ မိန်းမတစ်စုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အရွယ်ကောင်း မိန်းမသုံးလေးယောက်၊ ၁၈ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပြင် ၄၀ ကျော် ၅၀ တွင်းအရွယ်ရှိ မိန်းမကြီး ငါးယောက်ခန့်လောက်ရှိကြပေ၏။ အားလုံးသောမိန်းမများမှာ သနားကမ်းမရှိ၊ “ရွက်ကြမ်းရေကျို” မျှလောက်သာရှိသော ရုပ်အဆင်းမျိုး ရှိကြလေ၏။

ဦးသာဂိသည် ကျွန်ုပ်အား စိုက်ကြည့်ပြီးနောက်

‘မောင် ဘာလာလုပ်သလဲ’
 ‘ကျွန်တော် ရွှေဘိုသွားမယ့် ခရီးသည်ပါ’
 ‘ဒီဟာ လမ်းမဟုတ်ပါကလား’
 ‘ချမ်းလွန်းလို့ပါ၊ မီးရောင်မြင်လို့ ဝင်လာပါတယ်’
 ‘ဒီမှာ အိပ်ချင်သလား’
 ‘ဖွတ်လှိုင်းရောက်အောင် မသွားနိုင်လို့ အိပ်ချင်ပါတယ်’
 ‘အိပ်ချင်လျှင် သစ္စာပြုရမယ်’
 ‘ဘယ်လို သစ္စာပြုရမလဲ’
 ‘ငါတို့ကို ဒီမှာတွေ့ကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောရဘူး’
 ‘ကောင်းပါပြီ မပြောပါဘူး’
 ‘ကောင်းပြီ ထမင်းစားခဲ့ပြီလား’
 ‘မစားရသေးပါ’

‘မယ်တုတ်ရေ၊ မုန့်ဖက်ထုပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်’

ထိုအခါ ၁၈ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးသည် အဝတ်ထုပ်ကိုဖြေ၍
 မုန့်ဖက်ထုပ် သုံးလေးထုပ်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေးလေရာ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်
 ရည်ကြမ်းနှင့် မုန့်ဖက်ထုပ်တို့ဖြင့် ညစာကိစ္စ ပြီးရလေတော့၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် မီးပုံအနီးတွင် လွယ်အိတ်ကို ခေါင်းအုံး
 ကာအိပ်ရင်း ဦးသာဂိပြောဟောသည့် အောက်လမ်းစကားထူးများကို
 ကြားနာရင်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေတော့၏။

* * *

အခန်း (၂)

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ မိန်းမကြီးများသည် ထမင်းချက်ပြုတ်နေကြ၍ မိန်းမလတ်များမှာမူ စခန်းပြောင်းရွှေ့မည့် လက္ခဏာနှင့် ဝန်စည်စလယ် အထုပ်အပိုးများ ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မတုတ်ဆိုသော မိန်းမငယ်နှင့် ဦးသာဂိတို့မူကား ဖျာများဖြင့် ကာရံထားသော တဲကလေးမှထွက်လာကြ၍ မျက်နှာသစ်ကာ ရှိကြလေရာ မိန်းမများသည် ဆား၊ မီးသွေး၊ တံပူ စသည်တို့ကို ဆောင်ယူပေးကာ ဦးသာဂိအား ဝတ်ပြုနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူတို့နှင့် ကြာရှည်စွာမနေလိုသည်ဖြစ်၍ လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ကာ ထွက်လာတော့မည်အပြုတွင် မြင်းခွာသံများ ရုတ်တရက်ကြားရပြီးလျှင် ရှမ်းခမောက်၊ ရှမ်းဘောင်းဘီတို့ကိုဝတ်လျက် သျှောင်ဆံမြိတ်ကွင်းထုံး မြင်းဖြူကြီးတစ်စီးကို စီးလာသည့် ယမန်နေ့ညက မိန်းကလေးကို မြင်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ ရပ်ကြည့်နေမိလေ၏။ မိန်းကလေးသည် မထိတရိရှိသော အမူအရာနှင့် မြင်းကြိမ်လုံး ကလေးကိုဝင့်ကာ နွားတဲရှေ့၌ ရပ်ပြီး

နောက်...

မတုတ် ဘယ်မှာလဲ၊ ဟေ့ ... ရှင်တုတ်'

ဂီ။ ။ 'မတုတ်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မဆိုင်သူ လာမရှုပ်နဲ့ သွား'

မိန်း။ ။ 'မဆိုင်သူမဟုတ်ဘူး၊ မတုတ်ကို သူ့အမေက ခေါ်ခိုင်း လိုက်လို့ လာပြီးခေါ်ရတယ်။ ဟေ့... လာခဲ့မတုတ်၊ ညည်းတယ်မိုက်ပါ ကလား၊ မအကြီးပစ်ပြီး ဘယ်က အရူးတွေနောက် လိုက်သွားရတာလဲ'

တုတ်။ ။ 'မဟုတ်ပါဘူး...ခင်ခင်၊ အရှင်သခင် အမိန့်အတိုင်း ဦးသာဂိဆိုတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့နှုတ်ထွက်စကားကို လိုက်နာခြင်းဖြစ်ပါတယ်'

မိန်း။ ။ 'မဖြစ်ဘူး...မတုတ်၊ ညည်းအမေရဲ့အမိန့်အတိုင်း ခင်ခင်ထားဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့နှုတ်ထွက်စကားကို လိုက်နာရမယ်။ လာ... ငါ့နောက် က ထိုင်လှည့်၊ မမိုက်ပါနဲ့အေ၊ ညည်းလာခဲ့ပါ'

မိန်းကလေးသည် ချောမော့သော မျက်နှာထားနှင့် ခေါ်ငင်လိုက် သဖြင့် မတုတ်သည် လိုက်တော့မည်ဟု ဟန်ပြင်လေလျှင် ဦးသာဂိသည် ရှေ့မှရုတ်တရက် ဆီးကာလျက်...

ဂီ။ ။ 'သူ့အမေခေါ်ချင် အမေကိုယ်တိုင် လာခေါ်ပါစေ... မဆိုင်သူ ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့။ တွေ့ဆုံကြိုကြိုက်တဲ့ အကျိုးကို နားမလည်တော့ တယ်ခက်တယ်'

ဟု ပြောသော်လည်း ခင်ခင်ထားသည် ဦးသာဂိကို အလျှင်းဂရု မစိုက်ဘဲ မျက်နှာထားချိုချိုနှင့် မတုတ်ကိုသာ လှမ်းကြည့်လျက်...

ထား။ ။ 'လာပါ မတုတ်ရယ်... အမေကိုပစ်ပြီး အရူးကြီး နောက်ကို လိုက်နေရတာ ညည်းမရှက်ဘူးလား။ တက်ပါ မြင်းပေါ်ကို...'

ထိုအခါ ဦးသာဂိသည် မိမိအား အရူးဟူ၍ခေါ်ခြင်းကို အမျက် ထွက်ဟန်လက္ခဏာနှင့် မြင်းဇက်ကို ကိုင်ဆွဲကာလှည့်လိုက်လေရာ

ခင်ခင်ထားသည် ဦးသာဂိ၏ မာန်နှင့်ပြူးပြီကာ ကြည့်နေသောမျက်နှာကို အလျှင်းကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားနှင့် စူးစိုက်ကာ ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကြိမ်လုံးကိုမြှောက်ကာ မျက်နှာကို တည့်တည့် ရွမ်းခနဲ ရိုက်လိုက်လေ၏။

ဦးသာဂိလည်း နာကျင်လှဟန်နှင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ် ပြီးလျှင် ခါးတွင်ထိုးထားသော ဓားမြှောင်ကို ရုတ်တရက်ထုတ်နုတ်၍ တအားထိုးစိုက်လိုက်တော့မည်ဟု ခုန်လိုက်မည်အပြုတွင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်မှ ဆောင်လာခဲ့သော ဝါးရင်းတုတ်နှင့် လက်ကောက်ဝတ်ကို တစ်ချက် နှက်လိုက်လေရကား ဓားမြှောင်သည် လက်မှလွင့်စဉ်ကျသွားလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဦးသာဂိသည် ကျားဟိန်းသောအသံမျိုးဖြင့် အော်မြည်လျက် လွင့်ကျသောဓားကို လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ကောက်ယူ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အတင်းပြေးဝင်လာလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ရုတ် တရက် ခြေတစ်လှမ်းတိုး၍ ၎င်း၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဝါးရင်းတုတ်အဖျားဖြင့် တည့်တည့်ကြီးထိုးလိုက်လေရကား ထိုးလိုက်သော ဓားချက်သည် ကျွန်ုပ် ၏ပခုံးပေါ်သို့ ကျော်လွန်သွားပြီးလျှင် ဦးသာဂိမှာ အစ်ခနဲမြည်ကာ ပက်လက်လန်၍ လဲကျသွားလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဦးသာဂိ၏ တပည့်များဖြစ်သော မိန်းမကြီးများ နှင့် မိန်းမလတ်များသည် မိမိတို့၏ ဆရာအား ဖော်ကားရချေမည်လောဟု ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်ကြ၍ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝိုင်းဝန်း ခြစ်ကုတ်ကိုက်ဖဲ့မည်ပြုကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မျက်လုံးများကို နှိုက်မိကြ မည်စိုးသောကြောင့် ခက်ခဲစွာ ရှောင်တိမ်းဖယ်ရှားနေရလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ခင်ခင်ထားသည် မိမိ အား ကူညီသောသူတစ်ယောက်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်အပေါ် အလျှင်းဂရုရှိဟန် မတူဘဲ မြင်းပေါ်၌ ခပ်အေးအေးထိုင်ကာ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောလျက်

ရှိလေ၏။ ယင်းသို့ရယ်မောစဉ် ကျွန်ုပ်ကို မှတ်မိဟန်လက္ခဏာနှင့်...
'ရွှေဘိုသွားမယ်ဆိုတဲ့လူ ဘယ့်နှယ် ဒီရောက်နေသလဲ...' ဟု
မေးလိုက်ချေသေး၏။

ထိုခဏ၌ မြေကြီးပေါ်မှ လူးလဲကာ ထမည်ပြုနေသော ဦးသာဂိကို
မြင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထားအတွက် စိုးရိမ်မိသည်နှင့် မြင်းဇက်ကို
ဆွဲလှည့်ပြီးလျှင် ထွက်သွားဖို့ တိုက်တွန်းလေရာ ခင်ခင်ထားက 'မတုတ်
မပါဘဲ မပြန်နိုင်ဘူး' ဟုပြောနေသည်နှင့် ဤမိန်းမကလေးကား ရူးလျှင်
လည်း ရူးရမည်၊ သို့တည်းမဟုတ် အလွန်အလွန် သတ္တိကောင်းသူ
တစ်ယောက်သော်လည်း ဖြစ်ရမည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် ဦးသာဂိနှင့်တကွ မိန်းမများသည် ခင်ခင်ထားထံသို့
အတင်းပြေးဝင်ကြ၍ ခင်ခင်ထားကို မြင်းပေါ်မှ ဆွဲချမည်ပြုကြလေရာ
ခင်ခင်ထားသည် ဆန့်ဆန့်ထိုင်ကာ ကြိမ်လုံးကလေးကို မြှောက်လျက်...
'ငါ့ကိုမထိနဲ့၊ နင်တို့အားလုံး သေကုန်ကြမယ်'

ဟု ကြုံးဝါးနေလိုက်ချေသေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ခက်ကုန်ကြချေတော့
မည်ဟု အောက်မေ့နေဆဲတွင် မြင်းစီးသူရဲလေးယောက်တို့ ရုတ်တရက်
ဆိုက်ရောက်လာကြလေတော့၏။

မြင်းစီးသူရဲများသည် မိန်းမများနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို
မြင်းများနှင့် အတင်းတိုက်ကြလေရာ ထိုမှဤမှ ကစဉ်ကရဲ ပြေးလွှားကြရ
သဖြင့် လဲသူလဲ၊ ကွဲသူကွဲ၊ ပြဲသူပြဲဖြင့် နေကြလေကုန်၏။ တစ်ယောက်
သောသူကမူ ဦးသာဂိကို လက်ရဖမ်းမိသဖြင့် လက်ပြန်ကြိုး ချည်နှောင်
လျက်ရှိရာ အခြားတစ်ယောက်ကလည်း ခင်ခင်ထားအား မေးခွန်းများ
ထုတ်လျက်ရှိနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ မြင်းများ နင်းမိမည်စိုးသောကြောင့်
ချုံတစ်ခုတွင်ကပ်လျက် ဝပ်နေလေရာ တစ်ယောက်သောရဲမက်သည်
မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ ခင်ခင်ထားထံသို့ ပြေးသွားလျက်ရှိသော မတုတ်ကို

ဆံပင်မှကိုင်လျက် ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရကား မတုတ်မှာ မြေပေါ်သို့ ပက်လက်လန်လဲကျသွားလေ၏။ ခင်ခင်ထားမှာမူ ရဲမက်တစ်ယောက်က ကွယ်လျက်ရှိသောကြောင့် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ဟန်လက္ခဏာ မရှိချေ။

၎င်းနောက် ယခင်က ရဲမက်သည် မတုတ်ကို ဆံပင်မှဆွဲထူ၍ တံရွက်တိုက်ပါအောင် ဆွဲဆင်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကို မြင်ရသဖြင့် သွေးဆူလာသည်နှင့် ချုံအနီးမှ ထလာ၍...

‘ဟေ့လူ... လွှတ်လိုက်ပါကွ’

ဟု ငေါက်ငမ်း၍ ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ရဲမက်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍...

‘မင်းကလားကွ... ဝင်ရှုပ်တာ၊ မှတ်ကရောဟာ’

ဟုဆိုကာ ဦးခေါင်းကို ဓားအိမ်နှင့် ခွပ်ခနဲမြည်အောင် ရိုက်နှက်လေ၏။

ခင်ခင်ထားကမူ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်လေရကား ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်း ဆိုးလှသည်နှင့် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် ရဲမက်၏ ရင်ဝကို ဦးခေါင်းဖြင့် ဆောင့်လိုက်ရာ ရဲမက်လည်း ပက်လက်လန်၍ လဲသွားလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အောင်မြင်ခြင်းမှာ အချိန်ကာလ မကြာလှချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရဲမက်သည် ၎င်းအပေါ်မှ ဖိ၍စီးထားသော ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကလေးကို ဖက်ရွက်ကဲ့သို့ လွယ်ကူစွာ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းနှင့်ကိုယ်ကို ဓားဖြင့်အပြားလိုက် အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်နှက်လေ၏။ အားရလတ်သော် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်များကို ကြီးတစ်ချောင်းနှင့် ချည်တုပ်ပြီးမှ ကြီးတစ်စကို မြင်းကုန်းနှီး၌

ချည်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် စီးသွားလေရကား ကျွန်ုပ်မှာ မြင်းနောက်မှ
 အပြေးအလွှား လိုက်ပါသွားရလေတော့၏။ ထိုအခြင်းအရာကို ခင်ခင်
 ထား မြင်ရသောအခါ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက် ကျန်နေရစ်ရ
 ကား ကျွန်ုပ်မှာ နာကျင်ခြင်းထက် ရှက်ခြင်းက အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုမိ
 လေတော့သတည်း။

* * *

အခန်း (၃)

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာဂိတို့လူစုနှင့်အတူ ရဲမက်များနောက်မှ လိုက်ပါလာရစဉ် လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွာသူရွာသားများက ကျွန်ုပ်အား အောက်လမ်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဟူ၍ အထင်ခံရခြင်းကတစ်ချက်၊ ရဲမက်တစ်ယောက်၏ လက်တွင်း အလွယ်ကလေးနှင့် အနိုင်ခံရခြင်းကတစ်ချက်၊ မာနကြီးလှဟန်တူသော ခင်ခင်ထား၏ မျက်မှောက်တွင် လူနံတစ်ယောက် ဖြစ်ရခြင်းကတစ်ချက်။ ထိုသို့သောအချက်တို့ကို စဉ်းစားမိသည်နှင့် မျက်ရည်များကျမတတ် ဝမ်းနည်းမိ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက်အနေနှင့် ခင်ခင်ထားအား ကူညီမိခဲ့ရာ မိန်းကလေး၏ ပြောင်လှောင် ရယ်မောပုံကို ထောက်သဖြင့် လူစွမ်းကောင်း (ဟီးရီး) တစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့၊ လူနံလူရှော် (ဒီလိန်) တစ်ယောက်သဖွယ် ဖြစ်၍နေခဲ့ချေပြီတကားဟု စဉ်းစားမိတိုင်း အံ့ကြိတ်မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ရဲမက်များ၏နောက်မှ လိုက်ပါလာကြရာ ခင်ခင်ထားနှင့် မတုတ်တို့ကမူကား ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူမပါလာကြချေ။ ခင်ခင်ထား၏ ရှင်းလင်းပြောပြချက်ကြောင့် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကို လွှတ်

ပစ်ခဲဟန် လက္ခဏာရှိချေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထားဘက်မှ ခုခံ၍ ဦးသာဂိနှင့်သတ်ပုတ်ခဲခြင်းကို ခင်ခင်ထားကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ၎င်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်းကို သိသင့်ပါ လျက် ရဲမက်များက ဖမ်းဆီးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အတွက် ထောက်ခံပြော ဆိုပေးခြင်း မပြုခဲ့သည်မှာ မိန်းမတို့၏မရေရာသော သဘောကြောင့်ပင် ဖြစ်ချေသည်ဟု အောက်မေ့ကာ မိန်းမအားလုံးတို့အပေါ်တွင် ယုံကြည် သောစိတ် ကင်းမဲ့မိလေ၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမများအပေါ်တွင် နဂိုကတည်းက ယုံကြည်ခြင်းနည်းပါးလှ၍ ၎င်းတို့နှင့် အကျွမ်းတဝင် နေထိုင်လေ့မရှိခဲ့ရာ ရှေ့အဖို့မှာ ပို၍ဆိုးချေတော့မည်တကားဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိသေး၏။

ရဲမက်များသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို ရွှေဘိုမြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၍ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ရဲမက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို အရာရှိတစ်ယောက် ထံ ခေါ်သွားလေရာ အရာရှိသည် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို အချုပ်ထဲသို့သွင်း ၍ ချုပ်ထားလိုက်လေ၏။ ထမင်းစားချိန်တွင် ဦးသာဂိနှင့် ၎င်းတို့၏ တပည့်မများသည် ညံ့ဖျင်းလှသော အချုပ်ထမင်း၊ အချုပ်ဟင်းကို စားနိုင် ကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာမူ အရာရာကို မကျေနပ်လျက်ရှိနေသောကြောင့် ထမင်းတစ်ထပ်မျှမစားဘဲ ရေမျှလောက်ကိုသာ သောက်၍နေခဲ့လေ၏။

အချုပ်ထောင်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့လူစုအပြင် ယခင်က ရှိနေနှင့်သော အချုပ်သမား သုံးလေးယောက်တို့လည်း ရှိကြလေရာ ၎င်းတို့အနက်တွင် ရုပ်လက္ခဏာ မွန်ရည်လှ၍ အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိသော လူကြီး တစ်ယောက်လည်း ပါရှိလေ၏။ ထိုလူကြီးမှာ ကြွေးမှုနှင့် အချုပ်ခံနေရ သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်အပျက်ကို မေးမြန်းပြီးနောက် ဖခင်ကိုလည်း သိကျွမ်းခဲ့ဟန်လက္ခဏာ ရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီး နှင့် စကားလက်ဆုံဝင်ခဲ့၍ ဒေသန္တရဗဟုသုတနှင့်ပတ်သက်၍ ထိုလူကြီး

ထံမှ များစွာကြားနာမှတ်သား ရပေ၏။ ရန်ကုန်မြို့သို့ လည်းကောင်း၊ ဗန်းမော်၊ မြစ်ကြီးနား၊ မော်လမြိုင်စသောမြို့များသို့ လည်းကောင်း ရောက်ခဲ့ဖူးသော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေရာ ထိုခေတ်အခါက ဤမျှလောက် ရောက်ပေါက်ခဲ့ဖူးလျှင်ပင် ဗဟုသုတစုံလင်လှပြီဟု မှတ်ထင်လောက် ပါပေပြီ။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းလူကြီးနှင့်ယှဉ်လျက်အိပ်ရင်း စကားပြောနေကြစဉ် ဦးသာဂိသည် ၎င်းတပည့်မများအား ကိုယ်တွေ့ အောက်လမ်းစကားထူးများ ဟောပြောရုံမျှမက ၎င်းတို့အား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသော အရာရှိအားလုံးတို့ကို မည်ကဲ့သို့ ပြုလိုက်မည်၊ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်စေမည် စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ကြုံးဝါးကျိန်ဆဲရေရွတ်နေလေ ရကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ မအိပ်နိုင်အောင် ရှိနေကြလေတော့၏။ ၎င်း၏ ဂိုဏ်းသား မဟုတ်သူ အခြားအချုပ်သမားများက တောင်းပန်ကြသော်လည်း မရချေ။ အချုပ်တွင်း၌ကား ရေနံချေးမီးခွက်ကလေး တစ်ခွက်သည် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် တောက်လောင်လျက်ရှိလေ၏။

အတန်ည၌နက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေလူကြီးသည် အိပ်ချင်လှပြီဖြစ်၍ စကားစကို ဖြတ်ပြီးလျှင် အိပ်ရန်ပြင်သော်လည်း ဦးသာဂိ၏ ဆူညံစွာကြုံးဝါးကျိန်ဆဲမှုကြောင့် အိပ်မရဘဲ ရှိရာတွင် အိပ်ရာမှထ၍ ဦးသာဂိအား အရာရှိများကို ကြုံးဝါးလိုလျှင် အရာရှိများ လာသောအခါမှ ကြုံးဝါးသင့်ကြောင်း၊ ယခုကြုံးဝါးနေသော်လည်း အရာရှိများ မကြားရသောကြောင့် မိမိတို့သာလျှင် အိပ်ပျက်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးသာဂိသည် မိမိ၏ ချောင်မှထလာခဲ့၍ လူကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်...

‘အချုပ်ဆိုတာ ဆူတာညံတာပဲ၊ ဆူတာမကြားချင် အချုပ်ထဲ မရောက်

အောင် လုပ်ပါတော့လား’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက...

‘မောင်မင်းကြီးသား အဝေးက ဆူချေပါ။ ဒီအနား လာမဆူပြန်ပါနဲ့’

ဟု ပြောလိုက်ရာတွင် ဦးသာဂိက...

‘မင်းက ဘာကောင်လဲ...’

ဟု ငေါက်ကာ ရင်ဘတ်ကို ခြေထောက်နှင့် ကန်ကျောက်လေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မခံမရပ်နိုင် အောင် ဒေါသဖြစ်လေရကား အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ ဦးသာဂိရင် ဘတ်ကို ဦးခေါင်းနှင့် တအားခွေလိုက်ရာ ဦးသာဂိမှာ အစ်ခဲမြည်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားရလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဦးသာဂိသည် ကိုယ်ကိုအရှိန်သတ်ပြီးလျှင် လက်သီးများကိုဆုပ်ကာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေး ဝင်လာလေရာ ထိုသူမှာ အရပ်လည်းမြင့်ပြန်၊ ခြေဆံလက်ဆံလည်းရှည် ပြန်၊ ကာယဗလလည်းကြီးပြန် ရှိနေကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိမြင်ပြီးဖြစ်သော ကြောင့် ပူး၍မသတ်ဘဲ ခွာ၍သတ်မှ ဖြစ်နိုင်မည်ဟုရိပ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လက်တံတို၍၊ ဗလမကြီးလှသော်လည်း လျင်မြန်သွက်လက်သည့် အတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ထက် ခွန်အားဗလကြီးမားသူများနှင့် သတ်ပုတ်ရာ တွင် အကြိမ်ကြိမ် နိုင်ခဲ့ဖူးလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ဦးသာဂိသည် ဗလအားကိုး နှင့်ကျွန်ုပ်ကို အတင်းဝင်၍ ဖမ်းသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ တံတောင် အောက်မှ ငုံ့လျှိုးကာ တိမ်းရှောင်လိုက်ရကား၊ ဦးသာဂိမှာ အားလွန်ပြီး လျှင် ဟပ်ထိုးဖြစ်သွား၍ တစ်ဖက်မှ နံရံကိုသာလျှင် ထိုးကြိတ်မိလေ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ တိမ်းရှောင်နိုင်ခဲ့လတ်သော် ဦးသာဂိ သည် ထင်ကြေးမပေါက်သည်နှင့် ဒေါသကြီးသည်ထက် ကြီးလာပြီးလျှင် နောက်သို့ပြန်၍လှည့်ကာ လှည့်ကာ လက်သီးကြီးများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို အတင်းထိုးကြိတ်ဖို့ ကြိုးစားလေ၏။

၎င်း၏လက်သီးများသည် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ နားအနီးမှလည်းကောင်း ပွတ်ကာသပ်ကာ ဝှိုခနဲ ဝှိုခနဲ ချော်၍သွားလေ၏။ တတိယအကြိမ် တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အကွက်ကောင်းကို စောင့်ကြည့်၍ အရှိန်ကြီးနှင့်အတင်းဝင်လာသော ဦးသာဂိ၏ပါးချိတ်ကို တအားကော်၍ ကျုံးလိုက်ရာ အစ်ခနဲမြည်သော အသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ဆုတ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ ရုတ်တရက်ပြေးသွား၍ လဲလုမတတ်ဖြစ်နေသော ဦးသာဂိ၏ ခြေထောက်ကို ခြေကလိမ်ချိတ်ကာ ရင်ဘတ်ကို တွန်းလှဲလိုက်ရာတွင် မိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေတော့၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် သတိမရတရရှိနေသော ဦးသာဂိ၏ ခြေထောက်နှင့်လက်များကို စောင့်ဖြင့် ချည်တုပ်ပြီးလျှင် ပါးစပ်ကိုလည်း အဝတ်ဖြင့် ဆို့ထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ အခြားသော အချုပ်သမားများသည် ကျွန်ုပ်ကို ဩဘာပေးကြလေရာ ဦးသာဂိသည် ထိုအချိန်မှစ၍ အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ဘဲ ကြမ်းပေါ်တွင် ငြိမ်ဝပ်စွာ အိပ်နေလေတော့၏။

နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှထ၍ ဦးသာဂိကို အနှောင်အဖွဲ့မှ ဖြေပေးလိုက်လေရာ ဦးသာဂိသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ရန်ငြိုးဖွဲ့ဟန်လက္ခဏာမရှိဘဲ ကျွန်ုပ်ပြုသမျှကို သူငယ်လေးသဖွယ် ငြိမ်သက်စွာ ခံနေလေတော့၏။ တပည့်မတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်တင်မည်ပြုခြင်းကိုပင် ဦးသာဂိက လက်ပြ၍ တားဆီးထားလိုက်ပေးသေး၏။

ဆွမ်းခံဝင်အချိန်ခန့်တိုင်လတ်သော် ရဲမက်အရာရှိ တစ်ယောက်သည် အချုပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လာ၍ အချုပ်သမားများ၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်စီ ကြည့်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သောအခါတွင် လက်ယပ်ခေါင်ငင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လွယ်အိတ်ကလေးကို ကောက်ယူကာလိုက်ပါသွားလေ၏။ အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ အရာရှိသည် ကျွန်ုပ်ကို အဆောက်

အအုံ တစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွား၍ သင်ဖြူ၊ ကော်ဇောတို့ဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်းထားသော အခန်းတစ်ခန်းသို့ သွင်းလိုက်လေရာ တစ်ခုသော ထောင့်၌ ခေါင်းပေါင်းဖြူ၊ ဖော့လုံး၊ ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီစသည်တို့ဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မွန်ရည်သောလူကြီးတစ်ယောက် ခုံတစ်ခု ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။ ၎င်းအနီး၌ကား ဗလာထဘီ၊ မိန်းမဝတ် အင်္ကျီစသည်တို့ဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ် ယောက် ထိုင်လျက်ရှိရာ ၎င်းကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာမှာ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားလေတော့၏။ ထိုသူငယ်မမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ယခင်က နှစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ခင်ခင်ထားပင် ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

အရာရှိကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာထားမျိုးနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး နောက်...

‘ဒီကောင် ဟုတ်ကဲ့လား... လူပုံက ခပ်ဆိုးဆိုးပါကလား...’

ထား။ ။ (ကျွန်ုပ်ကိုသေချာစွာကြည့်ဟန်ပြုပြီးနောက်) ‘မှန်ပါ တယ် ဦးလေးမြတ်ရယ်၊ ဒီလူပါပဲ’

မြတ်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဟိုအရူးတွေထဲမှာ သူမပါဘူးပေါ့လေ၊ တူမ ကြီးကို သူက ကူညီဖို့ ကြိုးစားတယ်လား... ဟုတ်စ’

ထား။ ။ ‘ထားကိုသူက သာမန်မိန်းကလေးစားမျိုး မှတ်လို့ ကူညီမယ် ကြံပါတယ်၊ ထားက ဒီအရူးတွေ တစ်ပြုတ်တစ်ခေါင်းလောက် ဘာကြောက်လိမ့်မှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ သဘောရိုးနဲ့ ကူညီဟန်တူပါတယ်’

မြတ်။ ။ ‘နို့ပေမဲ့ သူက ရဲမက်တွေကိုတောင် ခုခံသေးဆိုပါ ကလား ထားရဲ့’

ထား။ ။ ‘ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့အထဲမှာတော့ ရန်သူရယ်၊ မိတ် ဆွေရယ် မခွဲခြားနိုင်လို့ ထင်ပါရဲ့ ဦးလေးမြတ်ရယ်၊ အစာကျွေးတဲ့လူရဲ့ လက်ကို မှားပြီးဟပ်မိတဲ့ ခွေးလိုပေါ့’

မြတ် ။ ။ 'ငါ့တူမက ဥပမာပြကောင်းပါပေကွယ်... ရှေ့နေလုပ် ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒါဖြင့်တူမကြီးက ဒီလူကို လွှတ်စေချင်တယ်လား'

ထိုအခါခင်ခင်ထားက ဦးခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်၏ ။

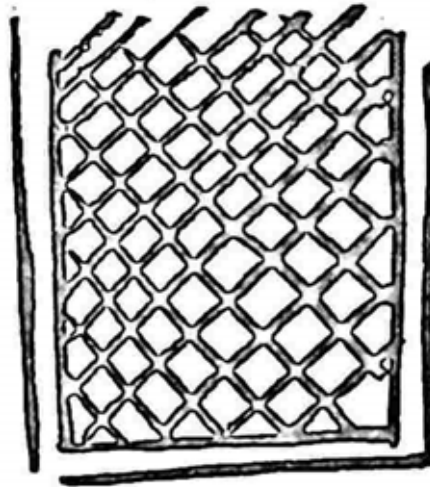
မြတ် ။ ။ (ကျွန်ုပ်အားလှည့်ကြည့်လျက်) 'ဟေ့လူ... ဒီသူငယ်မ က တောင်းပန်တဲ့အတွက် ငါလွှတ်လိုက်တယ်၊ တူမကြီးရဲ့ ကျေးဇူးဟာ မင့်အပေါ်မှာ အပုံပဲကြီးပေတယ်... ဘာပြောချင်သလဲ'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ခွေးနှင့်အနှိုင်းခံရသည့်ပြင် ခွေးတစ်ကောင်ကို လွှတ်လိုက်ပုံကဲ့သို့ လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျေးဇူးမတင်နိုင် သည့်ပြင် ဒေါသမာန်ထလျက် ရှိနေလေ၏။ ခင်ခင်ထားမှာ ကျွန်ုပ် အတွက်နှင့် ရွှေဘိုသို့ ဤအချိန်ရောက်စေရန် နံနက်စောစောကြီးထလာ ရခြင်းဖြစ်ပေသည့်အကြောင်းကိုမျှလည်း သတိမရနိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်ကို လွှတ်စေရန် ကြိုးစားရာတွင်လည်း ခင်ခင်ထားသည် ဟုတ်မှန်သည့် အတိုင်း ဖြစ်စေမှုအတွက်သာ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ၎င်းအား ကူညီခုခံသည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်လှသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်မတူဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိ၏။ ကျွန်ုပ်အား အဖက်မတန်သော လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ယူဆဟန်ရှိ သောကြောင့် ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်မဆက်သည့်ပြင် ခွေးနှင့်ပင် နှိုင်းလိုက် ချေသေး၏ ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ လွတ်လပ်ခြင်းပေးသည်ကို မယူလိုဘဲ အချုပ်မှ မခွာဘဲနေဦးမည် ကြံမိသေး၏။ သို့သော် စိတ်ကိုချုပ် တည်း၍...

ကျွန်ုပ် ။ ။ 'ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ဖို့အတွက် ဝန်မင်းကိုရော၊ မိန်း ကလေးကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သွားရတော့မလား'

မြတ် ။ ။ 'သွားနိုင်တယ်....သွားနိုင်တယ်'

ထား ။ ။ (ပြုံးစိစိမျက်နှာထားမျိုးနှင့်) 'မျက်နှာကြီးစုအောင့်နေလို့ အောက်လမ်းဂိုဏ်းသား မှတ်နေကြပါဦးမယ်၊ ပုဆိုးများ ပြီစုတ်နေတာ

၂၇
၀၇

ချုပ်ပါဦးတော့'

ဟုပြောကာ ရှေးနည်းအတူ ရယ်မော၍ လွတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တရာ အခံရခက်လှစွာသော ရယ်မောသံကို နားထဲတွင်စွဲလျက် မြို့ဝန်မင်း၏ အခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ဦးကေသရ ကျောင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

နောက်များမကြာမီအတွင်း အောက်လမ်းဂိုဏ်းသား မိန်းမများကို အချုပ်မှလွတ်လိုက်သော်လည်း ဦးသာဂိအားမူ အထက်မြစ်ညာ မဲဇာ အရပ်သို့ ပို့လိုက်ကြောင်း ကြားသိရလေ၏။ ဦးသာဂိကို ပို့မည့်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် မြစ်ဆိပ်သို့လျှောက်သွား၍ ကရုဏာသဘောနှင့် နှုတ်ခွန်း ဆက်သပြီးလျှင် မှာထားရန်ရှိက မှာထားခဲ့နိုင်ကြောင်း ပြောသည်တွင် ဦးသာဂိက တကောင်းပင်ရွာနေ မဖွားမှီဆိုသူ မိန်းမအား သူ၏အကြောင်း ကို သွားရောက်ပြောပြရစ်ပါရန် မျက်ရည်ကလေးဝိုင်းကာ မှာထားခဲ့ရှာ သေးသတည်း။

* * *

အခန်း (၄)

အထက်ပါ အခြင်းအရာတို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် တစ်လခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် မကျန်းမာကြောင်း ကြားသိရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မန်ကျည်းတုံရွာသို့ ပြန်သွားရလေရာ ဖခင်မှာ ကျွန်ုပ်ရောက် ပြီးသည့်နောက် သုံးလေးရက်အတွင်း၌ပင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ရှာ လေ၏။ မိခင်သည် တစ်ဦးတည်းသော သားပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ် အား ၎င်းနှင့်အတူ နေထိုင်ခြင်းအားဖြင့် ကြီးပွားဖို့လမ်းမရှိကြောင်း သိမြင် သည်နှင့် ဖခင်၏ဈာပနကိစ္စပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောက်မြောင်းသို့ ကျွန်ုပ်အား သွားစေ၍ မောင်အရင်းဖြစ်သူ ဦးသူတော်ထံတွင် ကုန်စည် ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုအလုပ်ကို သင်ကြားစေရန် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

ဦးသူတော်မှာ မုဆိုးဖိုကြီးဖြစ်၍ သားသမီးမရှိသည့်ပြင် လောင်း လှေကြီး လေးငါးခြောက်စင်းဖြင့် မြစ်ကိုစုန်ဆန်ကာ အထက်ကုန် အောက်ကုန်များကို သယ်ယူရောင်းချခြင်းအားဖြင့် ဓနဥစ္စာ အတော်ပင် ကြွယ်ဝသူတစ်ဦးဖြစ်ချေ၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ၊ ဇွဲသတ္တိကောင်းပုံ၊ စွန့်စားလိုသော စိတ်သဘောထား

ရှိပုံတို့ကို တွေ့ရှိရသောအခါ ဦးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား များစွာ နှစ်သက် အားရခြင်းဖြစ်၍ နေရာတကာ မျက်နှာလွှဲပြီးလျှင် သားအရင်း တမျှ ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်း ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးကြီး၏ နေအိမ်သို့ ရောက်၍ ခြောက်လခန့် အတူ နေထိုင်မိလေလျှင် ဦးကြီးနှင့်အတူ စီးပွားရှာမှုတွင် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ ရသည့်အတွက်ကြောင့် လူငယ်သဘော ပပျောက်ပြီးလျှင် ရောင်းမှုဝယ်မှု၊ ကြီးပွားမှုကိစ္စများနှင့် လူကြီးသဘောသို့ ရုတ်ခြည်းပင် ပြောင်းလဲခဲ့လေ ပြီ။ ထိုအချိန်ကာလအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ခင်ခင်ထား၏ ပြောင် လှောင်ရယ်မောခြင်းနှင့် စစ်သည်ရဲမက်၏ ရိုက်နှက်ခြင်းခံရသည့် အဖြစ် အပျက်နှစ်ခုတို့မှာ စိတ်ထဲတွင် မမေ့နိုင်အောင်စွဲလျက် ရှိနေလေတော့၏။

ခပ်တုတ်တုတ်နှင့် တန်းလျက်ရှိသော မျက်ခုံးရှိသူ ခင်ခင်ထားကို ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိထဲတွင် မြင်လျက်ရှိသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ၎င်းအား ချစ်ကြိုက်သည်မဟုတ်၊ မုန်းပင်မုန်းသေးသည်ဟု အောက်မေ့၏။ ကျွန်ုပ်အား အဖက်မတန်သော တောသားကလေး တစ်ယောက်သဖွယ် ပြုမူလိုက်သော ခင်ခင်ထားကို နှိမ်လိုလှသော စိတ်သာလျှင် အားကြီးလှ၍ ၎င်း၏ မာနကို ချိုးလိုလှ၏။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်လောက်အောင် မည်ကဲ့သို့သော အခွင့်အရေးမျိုး ဖြစ်ပေါ်ပါမည်နည်း ဟူ၍လည်း လူငယ် ပီပီ အမျိုးမျိုး တွေးတောစိတ်ကူးလာခဲ့၏။

ထိုအချိန်အခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၂၀ သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ လူပျိုကလေးတို့ ဘာဝအလျောက် လှပချင်သောဆန္ဒ အားကြီးလာသည် နှင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် မကြာခဏ ကြည့်မိလေရာ အားရလှ အောင် မရှိလှချေ။ ဦးခေါင်းခပ်ကြီးကြီး၊ ဝက်ခြံထူထူ၊ နှာခေါင်းပုတိုတို ရှိသော မျက်နှာမျိုးရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကိုပင် ကျွန်ုပ်သည် လူချော လူလှတို့၏ စာရင်းတွင် မသွင်းနိုင်ချေ။ သို့သော် ကောင်းသော အချက်

များကို ရှာ၍ကြည့်ပါမူကား ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ကာယရှိ၍ သူတစ်ပါးတို့ထက် အပင်ပန်းခံနိုင်၏။ ခြေဆံမရှည် လှသော်လည်း သူတစ်ပါးတို့ထက် လျင်မြန်စွာ လမ်းလျှောက်နိုင်၍ မည်မျှလျှောက်စေကာမူ ညောင်းညာပင်ပန်းခြင်း မရှိချေ။ မျက်လုံးများမှာ သူတစ်ပါးတို့ထက် ပို၍မကြည်လင်သော်လည်း သူတစ်ပါးတို့ထက် အဝေးသို့လှမ်း၍ မြင်နိုင်သောသတ္တိရှိ၏။ အတွင်းသဘောကို စစ်ဆေး ဆင်ခြင်ပြန်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ရဲလှပါသည်ဆိုသော လူတို့ထက် မလျော့သောသတ္တိရှိသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘကြီး၏လက်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်၍ လ အနည်းငယ်ကြာရှိလျှင်ပင် ငါသည် ဤတစ်သက်တွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့် စားစား စွမ်းဆောင်လုပ်ကိုင်ရမည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မိမိ ကိုယ်ကိုမိမိ ထင်မြင်မိသည်ဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ခုခံမှု ဆိုင်ရာ ပညာတို့ကို လေ့လာဆည်းပူးခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ လက်ဝှေ့ထိုးခြင်း၊ နပန်းကိုင်ခြင်းတို့အပြင် ဓားသိုင်း၊ လှံသိုင်းတို့ကိုလည်း ရှမ်းဆရာကြီး များထံသို့ ချဉ်းကပ်သင်ကြားခဲ့ဖူး၏။ ထို့ပြင် လေးမြားပစ်ခတ်ခြင်း အတတ် ကိုလည်း လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့သေးရာ အတော်အတန်လူတို့ အံ့ဩ လောက်အောင် လက်ဖြောင့်ခြင်းအစွမ်းကို ပြနိုင်ခဲ့ပေ၏။ လေးမြား အတတ်၌မူ ကျွန်ုပ်သည် အထူးပင် အထုံဝါသနာပါခဲ့သည်ဖြစ်၍ လေး တစ်ချောင်းကို အသပြာ ၁၀၀ မျှ အကုန်ခံ၍ အထူးသစ်သားဖြင့် ကိုယ်တိုင် ခုတ်လုပ်ပြုပြင်ထားရာ မြားတံများကိုလည်း ထိုနည်းအတူ အထူး တလည် ပြင်ဆင်ထားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တိုင် ခုတ်လုပ်ပြုပြင်ထား သော ထိုလေးကို “ခင်ခင်ထား” ဟူသော အမည်ဖြင့် တိတ်တဆိတ်မှည့် ခေါ်ထားလေ၏။

၁၂၄၀ ပြည့်နှစ်တွင် မင်းတုန်းမင်းဘုရင် နတ်ရွာစံလွန်တော်မူခဲ့၍

သီပေါဘုရင် နန်းတက်ခဲ့သည်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးကြီးတို့သည် ဗန်းမော် မြို့တွင် ကျွန်ုပ်အား ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ထား၍ တရုတ်ကုန်စည်များကို ဝယ်ခြမ်းခြင်း၊ အောက်ကုန်များကို ရောင်းချခြင်းစသော အလုပ်ကို ဦးစီး လုပ်ကိုင်စေရန် အကြံအစည်ပြုခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် တိုင်းပြည်ငြိမ်သက် ခြင်းမရှိမည်ကို စိုးရိမ်ရသေးသည့်အတွက်ကြောင့် ၎င်းစိတ်ကူးအတိုင်း ရုတ်တရက် ဆောင်ရွက်ရန် မတတ်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေခဲ့ကြလေသည်။

(ကျွန်ုပ်က) 'သူတစ်ပါးလို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မလုပ်ကြဘဲ တစ်ဆိတ် လောက်ထွင်ပြီး လုပ်ကြရလျှင် မြန်မြန်ကြီး ကြီးပွားပါလိမ့်မယ် ဦးကြီး ရယ်' ဟုပြောသောစကားကို ဦးကြီးသည် ကြိုက်နှစ်သက်ဟန်ရှိ၏။

'တစ်နေ့တော့ စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့ကွယ်' ဟူ၍ ဦးကြီးက ပြော ရှာလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် လူရှင်းသော ကမ်းနားတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာအတိုင်း လေးမြားပစ်ခတ်လေ့ကျင့်ခြင်းအလုပ်ကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် ရှမ်းလူမျိုး လေးငါးယောက်တို့ လျှောက်လာကြ၍ တစ်ယောက်က...

'မင့်လို ဝါသနာအိုးတစ်ယောက် တွေ့နေပြီကော' ဟု အဖော် တစ်ယောက်အား ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ထိုသူက...

'မင်းလူနဲ့ငါနဲ့ ပြိုင်ပါတယ်၊ ၅ ကျပ်နဲ့ ၁၀ ကျပ်နဲ့ အကျောပေးပြီး လောင်းလိုက်ပါဦးမယ်' ဟု ခပ်ကြွားကြွား ပြန်ပြောလိုက်၏။ နောက်ဆုံး၌ စပ်ကြားလူတို့က စေ့စပ်ပေးသည့်အလျောက် ရှမ်းလူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လေးပစ်ပြိုင်ရန် သဘောတူညီကြလေရာ လောင်းကြေး မှာ ၄၅ ၁၀ ကျပ်ဖြစ်၏။ ထိုသူမှာ လေးမြားအသင့်မပါသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ လေးနှင့်ပင် ပစ်ရန်သဘောတူလေရာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏ လေးနှင့်မြားတံများကို ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလိုက်လျှင်ပင် ကျွန်ုပ်

အား သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်မိဟန်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေလှမ်း ၃၀ မျှဝေးသော သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် တစ်မိုက်ခန့် အဝန်းရှိသော စက်ဝိုင်းတစ်ခုကို ကပ်ထား၍ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ပစ်ကြလေရာ ရှမ်းကလေးပစ်သော ပထမမြားတံသည် စက်ဝိုင်း၏ နှုတ်ခမ်းနှင့် တစ်လက်မခန့်အကွာတွင် စူးစိုက်နေလေ၏။ ဒုတိယမြားတံမူကား ထိုထက် အတွင်းကျကျ စူးစိုက်နေလေရာ၊ တတိယမြားတံသည်သာလျှင် ဗဟိုချက်တွင် စူးဝင်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အလှည့် သို့ရောက်၍ ပစ်လိုက်ရာ ပထမ မြားတံသည် ဗဟိုချက်နားတွင် ကပ်လျက် စိုက်နေ၍၊ ဒုတိယမြားတံသည် ရှမ်းကလေး၏ ဗဟိုကျနေသော တတိယမြားတံကို ဖောက်ခွဲလိုက်လေရကား ရှမ်းအဖော်များက ဩဘာပေးကြလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်က...

‘အသေပစ်ရတာထက် အရှင်ပစ်ရတာက သာပြီးကောင်းတယ်’ ဟုပြော၍ ရှမ်းတစ်ယောက်အား ဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို ကောင်းကင်သို့ ပစ်မြှောက်စေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် မြားဖြင့်ချိန်မှန်းကာ ပစ်လိုက်ရာ ဒင်္ဂါးသည် လေထဲတွင်လွင့်စဉ်ပါသွားလေတော့၏။ ရှမ်းကလေးလည်း ထိုနည်းအတူ စမ်းသပ်ပစ်ခတ်လေရာ သုံးကြိမ်ပစ်သော်လည်း ပွတ်ကာ သီကာမျှရှိ၍ တည့်တည့်ကြီး မထိမှန်ချေ။ ထိုအခါမှ ရှမ်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏အစွမ်းကို ချီးမွမ်းပြောဆိုပြီးလျှင် လောင်းကြေးငွေဖြစ်သော ငွေ ၁၀ ကျပ်ကို သွက်သွက်လက်လက်ပင် ထုတ်ပေးလေ၏။

၎င်းနောက် ရှမ်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏လေးနှင့်မြားတံများကို သေချာစွာ ကြည့်ရှု၍ ရောင်းလိုခဲ့လျှင် ရှမ်းမြင်းနှစ်စီးနှင့် လဲလှယ်ရန် ပြောသေးရာ ကျွန်ုပ်က မြင်းငါးစီးပေးသော်လည်း မလဲနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

၎င်းတို့ထွက်သွားကြပြီးနောက် ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ရှမ်းခမောက်

ဆောင်းလျက် မနီးမဝေးမှရပ်ကြည့်နေသည့် အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက် သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏အမည်ကို မေးမြန်းလေ ရာ ကျွန်ုပ်က...

‘ကျုပ်နာမည်ကို လူတိုင်းကမေးလို့ ပြောရမှာလား’

‘တယ်ထန်တဲ့လူပါလား... လေးမြားပစ်ကြတာ မြင်ဖူးလှပါပြီ၊ မောင်လောက်တော်တဲ့လူ မတွေ့ဖူးသေးလို့ နာမည်ကို မှတ်ထားချင်လို့ မေးရခြင်းဖြစ်ပါတယ်မောင်ရယ်’

ဟုပြောသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ မိမိအစွမ်းကြောင့် မာန်တက်လျက်ရှိ သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သော မေးခွန်းမျိုးကို မမေးရန် ပြောပြီးလျှင် ထိုသူကို အဖက်မလုပ်ဘဲ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုသူကမူ ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူအတွက် စိတ်ဆိုးဟန်လက္ခဏာမရှိဘဲ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထား နှင့်...

‘မြားပစ်ကောင်းသလောက် မာန်ကြီးတဲ့သူငယ်တစ်ယောက်ပါပေပဲ’ ဟု ပြောကာ ငေးကြည့်နေရစ်လေ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘကြီး၏ကုန်တိုက်မှ နေအိမ်သို့ အပြန် လမ်းခရီးတွင် အတော်အတန် လူပြတ်သော ရပ်ကွက်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်း၍ သွားရလေ၏။ ၎င်းရပ်ကွက်မှာ လူရှုပ်လူပွေ တေလေကြမ်းပိုးများ ကျက်စားသောအရပ်ဖြစ်သောကြောင့် ည၌အချိန်တွင် လူကောင်းများ ရှောင်ကွင်းတတ်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမူ ရှားနှစ်တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ မည်သူ့ကိုမျှ ပမာဏမပြုဘဲ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့ လေ၏။

ထိုည၌ လဆန်း ၇ ရက်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ဝိုးဝါးမျှလင်းသော လကလေးသည် အနောက်ဘက်ကောင်းကင်မှ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိရာ အိမ်အိုကြီးတစ်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်သည်

ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်ဆိုင်လျှောက်လာရာမှ အိမ်အိုကြီးပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ချိုးဝင်တက်သွားလေ၏။

ထိုသူမှာ နေ့ခင်းအချိန်က ကျွန်ုပ်၏ နာမည်မေးသောသူပင်ဖြစ်ကြောင်းကို လရောင်တွင် မြင်လိုက်ရသော်လည်း ထိုသူကမူ ကျွန်ုပ်ကို မှတ်မိဟန်မရှိ၊ ဂရုလည်းမစိုက်ခဲ့ချေ။

ဤလူကြီး ဒီအိမ်မှာ နေလေရောသလားဟု စိတ်ထဲ၌ အောက်မေ့ကာ ဆက်လက် လျှောက်လာမည်အပြုတွင် လူသုံးယောက်တို့သည် ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် နောက်မှလိုက်လာ၍ ထိုလူကြီးတက်သွားသော အိမ်အိုကြီးပေါ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ လူသုံးယောက်တို့၏ အမူအရာကို မသင်္ကာလှသည်နှင့် ပထမတက်သွားခဲ့သော လူကြီးကို ခင်မင်လှသည်မဟုတ်သော်လည်း အတန်ငယ်စိုးရိမ်မကင်းရှိသည်နှင့် တုတ်ကိုကိုင်ကာ အမှတ်မဲ့ ဝင်လိုက်သွားလေ၏။

လှေကားမှာ အတော်အတန် မြင့်လှပေရာ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခုသော အခန်းမှ မီးရောင်ကလေး တလက်လက်ထွက်နေသည်ကို မြင်ရပြီး နောက် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်အသံများ ကြားရ၍ ဒရော့သောပါး ဆင်းပြေးလာသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မတိုက်ခိုက်မိစေရန် ရှောင်ဖယ်ပေးလိုက်ရလေ၏။ ဆင်းပြေးလာသော လူသည် ရင်ဆိုင်ခြင်း မပြုဘဲ လှေကားရင်းမှ လမ်းပေါ်သို့ တောက်လျှောက်ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ရှေးနည်းအတူ ဂိုးဂိုးဝှပ်ဝှပ် အသံများကြားရပြန်၍ ဒုတိယလူတစ်ယောက်သည် လှေကားကို သုံးထစ်ကျော် ခုန်ဆင်းပြေးလာ၍ ပထမလူနည်းတူ လမ်းဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩစွာနှင့် ငေးကြည့်နေစဉ် တတိယလူတစ်ယောက်သည် လှေကား တစ်ဖက်သို့ ယိမ်းထိုးကာ ပြေးဆင်းလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်

အနီး လှေကားရင်းတွင် ဒူးထောက်လျက် လဲလိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် နာကျင်မှုထက် လှေကားထက်မှ ရန်သူကို ပိုမိုရွံ့ကြောက်ဟန် လက္ခဏာ နှင့် လက်ထောက်ကာထပြီးလျှင် ရှေ့လူနှစ်ယောက်တို့၏ လမ်းအတိုင်း လိုက်ပြေးလေတော့၏။

ထိုအခါမှ လှေကားထိပ်မှ အသံက...

‘လာခဲ့ဦးလေ ဘယ်သူကျန်သေးသလဲ’ ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ် သည် ထိုလူကြီး၏အသံကို မှတ်မိသည်နှင့်...

‘ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပါ’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ လူကြီးသည် မီးခွက်ကိုယူကာ မြှောက်ကြည့်လျက်...

‘ဟာ... ဘယ်သူများမှတ်တယ် နေ့လယ်က လေးသမားကလေး ပါကလား၊ ဘာလုပ်လာသလဲ’

‘လူသုံးယောက်က ခင်ဗျားနောက်က လိုက်သွားတာ မြင်လေတော့ မသင်္ကာလို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့ပါတယ်’

‘မောင်က ကျုပ်ကို ကူညီမယ်လို့လား... ဟား... ဟား... ဟား... ဒီအကောင်တွေမျိုး သုံးယောက်မဟုတ်သေးဘူး၊ ဆယ်ယောက်ကိုလည်း ကျုပ်မကြောက်ဘူး၊ ဒင်းတို့ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ’

‘အားလုံးပြေးကုန်ကြပါပြီ’

‘ကိုင်း... ဒါဖြင့် ရောက်တဲ့အခါ ကျုပ်အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ပါဦး’

ကျွန်ုပ်သည် ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားသော အခါ လူကြီးသည် လှေကားထိပ်တွင် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းတစ်ခန်း အတွင်းသို့ခေါ်သွား၍ တရုတ်ကော်ဇော တစ်ချပ်ပေါ်တွင် နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

၎င်းနောက် ကြိမ်ချုပ်ကရားတစ်လုံးနှင့် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန် များကိုထုတ်၍ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ ကရေကရာ စသော မုန့်ချိုများဖြင့်

ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ၏။ အခန်းတွင်း၌မူ ကွပ်ပျစ်တစ်ချပ်ပေါ်တွင် ခင်းကျင်းထားသော အိပ်ရာမှတစ်ပါး အခြားအိမ်ထောင်ပစ္စည်းများ မရှိသည်နှင့် ခေတ္တမျှတည်းခိုသော နေအိမ်မျှသာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးတောမိလေ၏။

ကျွန်ုပ် ။ ‘ဟိုလူသုံးယောက်က ဘယ်ကလူတွေလဲ’

လူကြီး ။ ‘ကျုပ်ရဲ့ သားချင်းတစ်စုပေါ့မောင်ရယ်၊ သူတို့အမွေကို ကျုပ်က လုလိမ့်မယ်ထင်ပြီး ကျုပ်ကို သေကြောင်းကြံစည်တဲ့ လူတစ်စုပေါ့’

ကျွန်ုပ် ။ ‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ မေးပါရစေ’

လူကြီး ။ ‘(ပြုံးလျက်) ‘ကျုပ်ကိုမေးလျှင် မောင့်ကိုကျုပ်မေးတုန်းက ပြန်ဖြေသလို ပြန်ဖြေဖို့ရှိတာပေါ့။ သို့သော် ကျုပ်က မောင့်လို ဟန်ကြီးပန်ကြီး မလုပ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့အမျိုးကတော့ တကယ့် ဆွေကြီးမျိုးကြီးဆိုပါတော့။ သို့သော် ဆွေမျိုးတစ်စုနဲ့ ကျုပ်နဲ့မတည့်လေတော့ အိမ်ခြေအတည်မနေဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ အလုပ်ကတော့ လှေသူကြီးလည်းဟုတ်ရဲ့၊ ကုန်သည်လည်း ဟုတ်ရဲ့၊ ဖောင်သူကြီးလည်းဟုတ်ရဲ့၊ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ ကျုပ် မလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်၊ မရောက်ဖူးတဲ့ အရပ်ရယ်လို့တယ်မရှိပါဘူး၊ တစ်ပြည်ထောင်လုံးနဲ့နေခဲ့ပါပြီ’

ကျွန်ုပ် ။ ‘ဆွေမျိုးများကတော့ ဘယ်မှာလဲခင်ဗျာ’

လူကြီး ။ ‘များသောအားဖြင့်တော့ ရွှေမြို့တော်မှာပေါ့လေ၊ သိပေါဘုရင်ဟာတောင် ကျုပ်နဲ့ဆွေမျိုးမကင်းသေးဘူး၊ ထားပါတော့’
လူကြီးသည် ထိုစကားကို ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာထားနှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သော်လည်း ၎င်း၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်မိသောအခါ အလွန်တရာ လူရည်သန့်လှ၍ ရုပ်လက္ခဏာကောင်းလှသည့်အဖြစ်ကို

တွေ့မြင်ရပေ၏။ အသက်မှာ သုံးဆယ်ကျော်၊ အသားမှာ ဖြူဝါဝါ၊ အရပ်မှာ ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် ခုံညားတည်တံ့သော အင်္ဂါရုပ်ရှိသည့်ပြင် ပါးချောင်တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ဆေးနီဖြင့် ကြောင်ရုပ်ကလေး အဆင်းအတက် ထိုးနှံလျက်ရှိရကား လူချောလူလှကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်စေကာမူ အလွန်ကြည့်၍ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မှတ်ထင်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘နာမည်ကတော့ ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ’

လူကြီး။ ။ ‘ကျုပ်နာမည်ကတော့ တစ်ရပ်မှာတစ်မျိုး ခေါ်ကြတာပဲ၊ သို့သော် အဖေ အမေများ ထားခဲ့တဲ့ နာမည်ရင်းကတော့ မျိုးခွန်ထူးတဲ့’
၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏အကြောင်းကို မေးမိပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် အကြောင်းကိုလည်း သူသိလိုသလောက် ပြောပြရန်ဝတ္တရားရှိသည့် အတိုင်း မိဘအမျိုးအနွယ်နှင့်တကွ အလုပ်အကိုင်တို့ကို ပြောပြလေရာ ပြောရင်းပြောရင်းနှင့် ထိုလူကြီးကို ခင်တွယ်အားကိုးလာခဲ့သည့်နည်းတူ လူကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်အား နှစ်သက်တွယ်တာလာခဲ့ဟန် လက္ခဏာရှိပေ၏။

ထူး။ ။ ‘(ကျွန်ုပ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီးနောက်) ‘မောင့်လို လူစလှနကလေးနဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တောက်တီးတောက်တဲ့ ကုန်သည် အလုပ်ကလေးနဲ့ တစ်သက်လုံးအချိန်ဖြုန်းရမည်ဆိုလျှင် နှမြောစရာကြီး ပေါ့မောင်ရယ်’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ကျွန်တော်လည်း မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ခရီးသွားမည် စိတ်ကူးထားပါတယ်’

ထူး။ ။ ‘ဘယ်ဆီသွားမယ်လို့ အောက်မေ့သလဲ’

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘ဗန်းမော်မြို့မှာ ဦးကြီးရဲ့ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ ကုန်တိုက်တစ်ခုဖွင့်မယ် အောက်မေ့တယ်’

ထူး။ ။(ဝမ်းမြောက်ဟန်မျက်နှာထားနှင့်) ‘ဗန်းမော်၊ ရွှေကူ တစ်လျှောက်ဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့ နားရွက်ရာချင်း ထပ်နေတော့တာ ပေါ့၊ မအိပ်ဖူး၊ မနေဖူးခဲ့တဲ့ နေရာရယ်လို့ မရှိပါဘူး’

ဟုပြောပြီးလျှင် လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား မြစ်ကြောင်းခရီးသွား ခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာ သိသင့်သိထိုက်သော အချက်အလက်များကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြသြဝါဒါ ပေးလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား နေအိမ်သို့ရောက်အောင် လိုက်ပို့လေရာ ဗန်းမော်သို့ရောက်၍ အရေးကိစ္စ ရှိခဲ့လျှင် ၎င်းအားတွေ့အောင်ရှာ၍ အကူအညီတောင်းပါက စောင်မ ကူညီနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ် ။ ‘ဟိုရောက်တော့ ဘယ်လိုမေးရမလဲခင်ဗျာ’

ထူး။ ။ ‘မြစ်ဆိပ်နားမှာ ဦးတောက်ထိန်ဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့ ထမင်း ဆိုင်ရှိလေရဲ့၊ အရေးအကြောင်းရှိလျှင် ဦးတောက်ထိန်ကို တစ်ယောက် ချင်း တွေ့အောင်ရှာပြီး “မြစ်တစ်ဖက် ဝက်လက်ကင်၊ မကျက်ခင်ဖဲ့လို့စား လိုက်” ဆိုတဲ့စကားဝှက်ကို ရွတ်ပြလိုရှိရင် ကျုပ်နှင့်တွေ့အောင် စီမံပေး လိမ့်မယ်၊ မှတ်ထားနော် .... ကြားလား’

‘မှတ်မိပါပြီခင်ဗျား’

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် နေအိမ်သို့ရောက်ပြီဖြစ်၍ လူကြီးနှင့် နှုတ်ဆက်ခွဲခွာခဲ့ကြလေရာ လူကြီးလည်း မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဆိုသော ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် တေးချင်းကလေးတစ်ပုဒ်ကို ခပ်အေးအေးသီဆိုကာ ၎င်း၏အိမ်ဘက်သို့ ပြန်သွားသည်ကို ရပ်၍ကြည့်နေမိလေသေး၏။

* * *

အခန်း (၅)

ကျွန်ုပ်၏ဦးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဗန်းမော်မြို့တွင် ၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် နေထိုင်စေရန် အကြံအစည်ပြုခဲ့သည်မှာ အတော်ပင်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ၁၂၄၂ ခုနှစ်တွင်မှ အကြံအစည် အထမြောက်ခဲ့လေ၏။ ၎င်းနှစ် ဝါခေါင်လတွင် ကျွန်ုပ်သည် အောက်အရပ်ဒေသမှ ဆိုက်ရောက်လာသော ကုန်စည်များကို လောင်းလှေကြီးလေးစင်းဖြင့် တင်ဆောင်ကာ တောင်လေ ကောင်းကောင်းနှင့် ဆန်တက်လာခဲ့ရာ ၁၀ ရက်ခန့်အတွင်းတွင် ဗန်းမော်မြို့သို့ ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေ၏။

လှေကြီးများပေါ်၌ပါလာသော ကုန်စည်များကို ယခင်က ကြိုတင် ငှားရမ်းထားပြီးဖြစ်သော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ သယ်ယူသိုလှောင်ကြပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်းအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မြို့၏အခြေအနေကိုကြည့်ရှုရင်း နေအိမ်မှတစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ လူငယ်တို့မည်သည်မှာ မရောက်ဖူးသော ဒေသတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည့်အခါတွင် စိတ်ထဲတွင် အလိုလိုကြည်ရွှင်လတ်ဆတ်ခြင်း ရှိတတ်မြဲအတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် မြို့သူမြို့သားတို့ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံ၊ နေပုံ

စသည်တို့ကို ကြည့်၍ မငြီးငွေ့နိုင်လောက်အောင် ရှိနေသဖြင့် တစ်ရပ်မှ တစ်ရပ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့လေ၍ ကျောက်မြောင်းနှင့်ရွှေဘို မြို့မှတစ်ပါး မည်သည့်ဒေသသို့မှ မရောက်ဖူးသေးသည့် ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ အစစအရာရာတို့သည် အသစ်ဖြစ်နေသဖြင့် ကြည့်ရှု၍ အားမရနိုင် လောက်အောင် ရှိနေပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူစည်ကားသော ရပ်ကွက်များကို ဖြတ်ကျော်၍ မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားတစ်လျှောက် လျှောက်လာခဲ့စဉ် အလွန်တရာ အရပ်မြင့် ၍ ပခုံးကျယ်လှသောလူတစ်ယောက်ကို ခဲတစ်ပစ်လောက်တွင် မြင်ရ သည်နှင့် ထိုသူ၏ဟန်ပန်လေသံကို မြင်ဖူးပါသည်ဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။ ထိုသူသည် မြစ်နဖူးတွင် စိုက်ပျိုးထားသည့် မုန်လာခင်းကလေး တစ်ခု အတွင်း ဖြတ်သန်းကာ လျှောက်လျက်ရှိရာ ထိုသူအား ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ၎င်း၏ရုပ်လက္ခဏာသည် စိတ်ထဲတွင် ပေါ်၍လာလေ၏။ စင်စစ်သော်ကား ထိုသူသည် အခြားမဟုတ်၊ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ခန့် လောက်က ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ချုပ်နှောင်ခြင်းခံရဖူးသည့် ဆရာကြီး ဦးသာဂိ ပင်ဖြစ်ကြောင်း သတိရလာလေ၏။

နောက်ဆုံးတွေ့စဉ်က ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးသာဂိတို့ ရန်ပြေရုံမျှသာရှိ၍ မိတ်ဆွေမဟုတ်ကြငြားသော်လည်း နေရင်းဌာန၌ 'တွေ့ဖူးသောလူ တစ်ယောက်ကို တစ်ရပ်တစ်ကျေး အဝေးမြို့ရွာတို့၌ တွေ့ရသည့်အခါ ခေါ်ချင်ပြောချင်သောစိတ် ဖြစ်တတ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ဦးသာဂိ မှန်းသိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှမ်း၍ဟစ်ခေါ်လိုက်ရာ ဦးသာဂိသည် ရပ်တန့်ခြင်း မပြုသည့်ပြင် သာ၍ပင် လျင်မြန်အောင် လှမ်းသွားသေး သည်ဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်က ၎င်းကိုမိစေရန်ပြေး၍ လိုက်သောအခါ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လိုဟန် လက္ခဏာမရှိဘဲ မြစ်ဘက်သို့ ဆင်း၍ပြေးလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းကို မတွေ့ရလျှင် မနေဟု ဆုံးဖြတ်လျက် မုန်လာခင်းကိုဖြတ်ကျော်ကာ မြစ်ဘက်သို့ ဆင်းလိုက်ပြေးလေရာ ဦးသာဂိသည် ကမ်းတွင်ချည်ထားသော ပိန်းကောမတစ်စင်းကို ရုတ်တရက်ဖြုတ်၍ ခုန်တက်ပြီးလျှင် လှော်ခတ်စပြုလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်တွင် မြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ထွက်ခွာစပြုနေသော ပိန်းကောမပေါ်သို့ အပြေးအလွှား ခုန်တက်လိုက်ပြီးနောက် လှုပ်နေသော လှေပေါ်မှ မကျစေရန် ဟန်နှင့်နွဲ့လျက်ရှိစဉ် ဦးသာဂိသည် ကျွန်ုပ်၏ဗိုက်ကို လှော်တက်ဖြင့် ထိုးချလိုက် လေရကား ကျွန်ုပ်မှာ ရေထဲသို့ကျသွားလေ၏။ ရေမှာ ခါးလည်လောက်မျှသာနက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ပိန်းကောမကိုမိအောင် မကိုင်ဖမ်းနိုင်ဘဲရှိနေရာ ဦးသာဂိသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့မျှလှည့်၍မကြည့်တော့ဘဲ ရေကြောင်းမှ စုန်ချသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် နွဲ့နစ်များကို ခြေထောက်မှဆေးကြော၍ ရေဆိပ်မှ တက်လာခဲ့ပြီးလျှင် မုန်လာခင်းရှင်နှင့်တူသော လူတစ်ယောက်ကို တဲကလေးတစ်တဲတွင်တွေ့၍ ယခင်က ပြေးသွားသော လူရှည်ကြီးကို သိပါသလောဟု မေးကြည့်ရာ ထိုသူက ၎င်းလူရှည်ကြီးသည် လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်နိုင်ကြောင်း၊ ရံဖန်ရံခါ မိမိ၏မုန်လာခင်းသို့လာ၍ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကိုဖြစ်စေ၊ ကြက်များကိုဖြစ်စေ၊ ဆီ၊ ဆန်တို့ကို ဖြစ်စေ အလစ်သုတ်တတ်ကြောင်း၊ ယခုလည်း မိမိက တဲနောက်မှချောင်းပြီး ၎င်း၏အရိပ်အကဲကိုကြည့်နေစဉ် ကျွန်ုပ်ကလိုက်သဖြင့် ထွက်ပြေးသည်ကိုမြင်လိုက်ရကြောင်းများနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မုန်လာခင်းရှင်သည် ကျွန်ုပ်အကြောင်းကိုမေးမြန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ပြန်ပြောရာတွင် ထိုသူက...

‘ကိုယ့်အရပ် ကိုယ်နေတာ ကောင်းသားနဲ့ ဒုက္ခရှာတဲ့သူငယ်တစ်ယောက်ကိုး၊ ဒီနယ်မှာ တောတွင်းသားတွေက ထမလား၊ တောင်

တန်းသားတွေ ထမလား၊ ဟိုဘက်က လားတရုတ်တွေက ထမလား၊
 တစ်နေ့တော့ ဗန်းမော်မြို့သူမြို့သားတွေ ဒုက္ခဖြစ်ကြပါလိမ့်ဦးမယ်။
 လူကလေးက ပါးရည်နပ်ရည်ရှိပါတိနဲ့ ကျုပ်စကား နားထောင်လျှင်
 ကိုယ့်အရပ်ဒေသကိုသာ ပြန်သွားပါ။ ဓားခုတ်ရာမှာဝင်ပြီး လက်မလျှို
 လာပါနဲ့။ ကိုင်း... ကိုင်း... ကျုပ်လည်း နွားကျွေးစရာ အလုပ်ရှိသေး
 တယ်။ ပြန်ဦးတော့...'

ဟု ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ တဲကလေးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့
 ရလေ၏။

တည်းခိုခိုရောက်၍ အိပ်ရာသို့ ဝင်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည်
 ဦးသာဂိ၏ ထူးဆန်းသော အမူအရာအကြောင်းနှင့် မုန်လာခင်းရှင် ပြော
 သောစကားများကို စဉ်းစားလျက်ရှိရာ ဦးသာဂိမှာ လူဆန်းတစ်ယောက်
 ဖြစ်သောကြောင့် ထူးဆန်းစွာပြုမူခြင်းကို အံ့ဩဖွယ်ရာမရှိလှချေ။ သို့ရာ
 တွင် အခင်းရှင်ပြောသောစကား၌ တောတွင်းသားသော်လည်းကောင်း၊
 တောင်တန်းသားသော်လည်းကောင်း၊ လားတရုတ်များသော်လည်းကောင်း
 ထကြွလိမ့်မည်ဆိုခြင်းမှာ အကယ်ပင်ဖြစ်လေသလော။ အကယ်၍ ထိုလူ
 ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကန်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ စွန့်စားခြင်းကိုအလိုရှိသူ
 တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် လာခဲ့မိသည့်အတွက် နောင်တမရသည့်ပြင်
 တစ်သက်တစ်ခါ ကြုံတွေ့ရခဲ့လှသော အဖြစ်အပျက်မျိုးကို ကြုံတွေ့ရပေ
 တော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်သလိုလိုပင် ရှိချေသေးတော့၏။

* * *

အခန်း (၆)

ဗန်းမော်သို့ရောက်၍ ၆ လခန့် ကြာရှိလတ်သော် ကျွန်ုပ်မှာ တရုတ်ပြည်မှ ကျလာသော သားမွေးအင်္ကျီ၊ ပိုးရိုင်းစသော ကုန်စည်များနှင့် ၎င်းဒေသထွက် သစ်ကြားသီး၊ သစ်အယ်သီး၊ သစ်သော့သီး အသီးအနှံအမျိုးမျိုးတို့ကို ဝယ်ခြမ်းရသော ကိစ္စဖြင့်လည်းကောင်း၊ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှ တင်ပို့လိုက်သော ကုန်စည်အမျိုးမျိုးတို့ကို သိုလှောင်ရောင်းချရသော လုပ်ငန်းဖြင့်လည်းကောင်း အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ တောတွင်းသား၊ တောင်တန်းသားတို့ ထကြွမည်ဆိုသော ကိစ္စကို သတိမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့လေတော့၏။ ကုန်စုံတိုက်ကိစ္စကို ဦးကြီးစိတ်တိုင်းကျအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့၍ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်သည် နေသားတကျရှိခဲ့လတ်သော် ကျွန်ုပ်သည် သစ်ဖောင်၊ ဝါးဖောင်၊ ကြိမ်ဖောင်စသောလုပ်ငန်းတို့ဘက်သို့ ခြေတစ်ဖက်လှမ်းကာ ချဲ့ထွင်လုပ်ကိုင်လိုပြန်သည်ဖြစ်၍ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်သာမက ရွှေလီချောင်းဘက်သို့ ကိုယ်တိုင်ဆင်းသွား၍ သစ်ဝါးများကို ကုန်စည်ဖြင့်လဲထပ်ရန် စိမ့်ခဲ့ပြန်လေ၏။ ထိုစဉ်အခါက နိုင်ငံခြားကုန်သည်ကြီးများဖြစ်သည့်

ဘုံဆာဘားမားကုမ္ပဏီ စသည်တို့သည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဖျတ်လတ်စွန့်စား သူတစ်ဦးတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းကို မရှုလိုကြသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏အလုပ်ကို ဓနတည်းဟူသော အင်အားဖြင့် ဖိနှိပ်ရန် စီမံကြလေ ၏။ သစ်တောဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများသည် မြန်မာလူမျိုးချည်း ဖြစ်ကြ သော်လည်း မြန်မာလူမျိုး ကုန်သည်တစ်ယောက်ကို အားမပေးကြဘဲ နိုင်ငံခြားသားကုမ္ပဏီများဘက်သို့ မျက်နှာလိုက်တတ်ကြ၏။ မြန်မာ မင်းအစိုးရကိုယ်တိုင်ကပင် နိုင်ငံခြားသား (မျက်နှာဖြူ) ကုန်သည်ကြီးများ ကို ရွံ့ကြောက်နေကြဟန် လက္ခဏာရှိသည်ဖြစ်၍ အချို့သောကိစ္စများ တွင် ကျွန်ုပ်ထက် အခွင့်အရေး ပေးတတ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ မတရားသဖြင့် ကျင့်သည်ဟု ယူဆလောက်သော ကိစ္စမျိုးပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါတိုင်း မြို့ဝန်ထံသို့ဖြစ်စေ၊ သစ်ကြိတ်ဝန် ထံသို့ဖြစ်စေ ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်ကာ ရှင်းလင်းပြောပြလေတတ်ရကား၊ အရာရှိကြီးငယ်တို့က ကျွန်ုပ်ကို “လူဆူကလေး” တစ်ယောက်ဟူ၍ အချင်းချင်း မေးငေါ့ပြောဆိုတတ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်ပြောသောကိစ္စ ထမြောက်အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ အထမမြောက်သည်ဖြစ်စေ... ကျွန်ုပ် သည် ဘယ်အခါမှ လျှော့၍မပေးဘဲ အကြီးဆုံးသော အရာရှိထံသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် လမ်းဆုံးလိုက်လေ့ရှိ၏။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မအောင်မြင်ဘဲ ရှိခဲ့သော်လည်း စတုတ္ထအကြိမ် အလားတူကိစ္စမျိုး ပေါ်ပေါက်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် တိုင်မြဲတိုင်းတိုင်တန်း၍ ဆူမြဲတိုင်းဆူလေ့ရှိ၏။

နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီကြီးများနှင့် စကားများရပုံ၊ အရာရှိငယ်များ၏ ညှဉ်းပန်းမှုကြောင့် ဆူပွက်ခဲ့ရပုံ၊ အရာရှိကြီးများသို့ ပေါက်ရောက်အောင် ဝင်ခဲ့ပုံစသည်တို့ကို ဖော်ပြရမည်ဆိုပါလျှင် စာတစ်အုပ်မက ပြည့်လောက် ပေသည်ဖြစ်သော်လည်း ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှု

ဆိုင်ရာ ရာဇဝင်စာအုပ်မဟုတ်သောကြောင့် စုံလင်စွာဖော်ပြရန် အလိုမရှိပေ။ လိုရင်းအချုပ်၌ ကျွန်ုပ်တောင်းဆိုသမျှသော အချက်တို့အနက် ၁ကျပ်လျှင် တစ်ပဲခန့်မျှ ရခဲ့သည်သာများပေရာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီများ၏ မုန်းတီးခြင်းကိုခံရ၍ အရာရှိကြီးငယ်တို့၏ ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဝမ်းမနည်းလှချေ။ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော အချက်မှာ အချို့သော အမျိုးသားကုန်သည်များသည် ကျွန်ုပ်၏ ဆူပူမှုကြောင့် အကျိုးခံစားတန်သလောက် ခံစားကြရသော်လည်း ၎င်းအတွက် ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးမတင်ကြရုံမျှမက အချို့အရေးတွင် နိုင်ငံခြားသား ကုမ္ပဏီဘက်မှ လိုက်တတ်ကြသေး၏။ အချို့သော လူနုများသည် သူဌေးဟူ၍ ခေါ်သော နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီမှ ကိုယ်စားလှယ်များကို တွင်တွင်ကြီး ဆလံပေးလိုကြ၍ ၎င်းတို့၏ ပြုံးရယ်ခြင်း၊ အရောဝင်ခြင်း စသည်တို့ကို ရွှေလောက်တမျှ သွားရည်ကျတတ်ကြ၏။ သူဌေးဆိုသူက ကျောကိုပွတ်သပ်လိုက်လျှင် ငွေတစ်သိန်း မြတ်စွန်းသလောက် ရွှင်မြူးဝမ်းမြောက်ကြဟန်တူပေ၏။

အခြားဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော အချက်တစ်ခုမှာ ရွှေလီချောင်းသို့ ကျွန်ုပ်သွားရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ ကြိမ်၊ ဝါး၊ မျော စသည်တို့ကို ခုတ်ရောင်းကြသော တောသားများသည် ရှေးယခင်ကထက် ၎င်းတို့၏ ပစ္စည်းအတွက် ဈေးနှုန်းပိုမို၍ရကြ၏။ လခကြီးတွေပေး၍ အလုပ်လုပ်ရသော နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီများထက် ကျွန်ုပ်က ကုန်ဈေးနှုန်းကိုမြှင့်၍ ဝယ်နိုင်၏။ ကြိမ်၊ ဝါးများ မခုတ်သေးမီကပင် ကျွန်ုပ်က လှေ၌ပါသော ကုန်စည်များကို ကြိုတင်၍ ပေးထားနိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းတို့သည် နှုန်းမှာလည်း ပိုရ၍၊ ကျပ်တည်းသော အချိန်၌ ကုန်စည်လည်း ကြိုတင်သုံးနှင့်ကြရ၏။ သို့ပါလျက် ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့် မှန်ကန်စွာ မဆက်ဆံလိုကြသည့်ပြင် မျက်နှာဖြူများနှင့် ဆက်ဆံရမှ ဂုဏ်ကြီးသည်ဟု

မှတ်ထင်တတ်ကြလေသည်။

သစ်ဝါးခုတ်ရန် စိတ်အကြံမရှိသောသူတို့ကမူ ကျွန်ုပ်ထံမှ ကုန်စည်များကို အကြွေးယူလိုတတ်ကြပေရာ ကျွန်ုပ်က ဓာတ်သိဖြစ်သောကြောင့် အကြွေးမပေးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်ုပ်ကို ကြည်ညိုခင်မင်သူများထက် မနာလိုမုန်းတီးသူများက ပိုမိုများပြားခဲ့လေ၏။

ဗန်းမော်မြို့ပေါ်ရှိ လူကုံထံများအနက်မှလည်း ကုန်စည်ကူးသန်းမှုဖြင့် ကြီးပွား ထွန်းကားလျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်ကို နောက်မှပေါ်လာသော 'ရွှေကြာပင်' ဟုခေါ်ဝေါ်ကာ လူဖက်မတန်သကဲ့သို့ ပြုလိုသူတို့လည်း ပေါများလှ၏။ အချို့မှာ မင်းမိုစိုးကပ်အဖြစ်နှင့် အရာရှိများ အိမ်သို့ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ခဲ့လျှင်ပင် ကုန်သည်အလုပ်ကို အနုညာတဟူ၍ အောက်မေ့ကြ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်စွမ်းကို ကိုယ်အားမကိုးတတ်ဘဲ သူတစ်ပါး မျက်နှာသာမှသာ စိတ်ချမ်းသာတတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ထိုအလုပ်၌ ပျော်ပိုက်နိုင်ဖို့ မရှိချေ။

ယခုမှာမူကား ကျွန်ုပ်သည် မည်သူ၏ မျက်မုန်းကျိုးခြင်းကိုမျှ မကြောက်လန့်ဘဲ စီးပွားရှာခြင်းအလုပ်၌ စိတ်ပါဝင်စား၍ နှလုံးမွေ့လျော်နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ဤလူ၊ ထိုလူတို့၏ မနာလိုမရွံစိမ့်နိုင်ခြင်းတို့ကို မဖြူလှချေ။ ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်သွား၍ ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ လုပ်လျက်ရှိနေခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဗန်းမော်ဆရာတော်ကြီး တရားဟောမည်ဆိုသောကြောင့် ကြားနာရန် သွားရောက်လေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် သိကျွမ်းလာခဲ့သူတို့သည် ကော်ဇောကြီးများ ခင်းကျင်းကာ ထိုင်နေကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်အား မည်သူကမျှ နေရာထိုင်ခင်းမပေးချေ။ တရားပွဲပြီးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှထွက်လာသောအခါ

ကာလသားတစ်စုသည် ကျောင်းဝင်းပေါက်၌ စုရုံးကာ “အနီ၊ အနော” စသည်တို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ရွှေဘိုနယ်တောသူတောသားများ ပြောဆိုပုံကို ပြောင်လှောင်ကာ ရယ်မောပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်အား တိုက်ရိုက် ဖော်ကားခဲ့ပါက ၁၀ ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်စေကာမူ တုံ့ပြန်ချေပ မည်ဖြစ်သော်လည်း အထက်ပါ လှောင်ပြောင်ခြင်းမျိုး လောက်ကိုမူ ကလေး ကလား အပြုအမူမျိုးဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့၍ မျက်နှာထားတင်းတင်း နှင့်သာ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

အခါတစ်ပါးတွင်လည်း ဦးကြီးတင်ပို့လိုက်သော ကုန်စည်များ သည် လှေကြီးသုံးစင်းဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်သည် တပည့်များ နှင့်စောင့်ကြပ်ကာ ကုန်စည်များကို လှေများမှချလျက်ရှိစဉ် အရက်မူး သမား လေးငါးယောက်တို့သည် သူတစ်ပါး၏ မြှောက်ပေးမှုအတွက် ကြောင့် ရေဆိပ်သို့ဆင်းလာ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏အလုပ်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ လှေသမားများသည် ရွှေဘိုနယ်မှ သတ္တိကောင်းသော လူများဖြစ်ရကား နှုတ်လောက်သာ ဆူတတ်သော ထိုနယ်သားခံ လူမိုက်များအား အလွယ်တကူနှင့် တွန်းလှန်၍ လွှတ်လိုက် နိုင်ကြလေ၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များနှင့် အခြားအလားတူ အဖြစ်အပျက် ကို ထောက်ချင့်လိုက်သော် ကျွန်ုပ်သည် ထိုနယ်တွင် ရန်သူများမည့် အရေးကို သိမြင်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့နယ်မှ လူခပ်တောင့်တောင့်နှင့် သတ္တိကောင်းသူများကို ခေါ်ယူကာ လက်သပ်မွေး၍ ထားခဲ့လေ၏။ ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းကျွေးမွေးခြင်းကို တွေ့ရသည့် အခါ ကျွန်ုပ်အတွက် အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ရန် အသင့်ရှိကြလေသည်။

တစ်ညသ၌ လူမိုက်တစ်စုတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ကုန်တိုက်ကို မီးရှို့ ရန်ကြိုးစားကြရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို သတင်းရပြီးဖြစ်သော

ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များနှင့် စောင့်နေ၍ ဝင်းထဲသို့ ၎င်းတို့ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝါးရင်းတုတ်များနှင့် ခြိမ်းခြောက် ရိုက်နှက်ကာ လွှတ်လိုက်ကြ၏။

တစ်ယောက်သောသူမှာ အပြေးမသန်သည်ဖြစ်၍ လက်ရဖမ်းမိလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဂုဏ်ပြိုင်ဖြစ်သော ကုန်သည်များ၏ လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့် ထိုလူ၏ လည်ကုပ်ကို ဓားမြှောင်နှင့်တော့ကာ ကုန်သည်များ စုဝေးရာဖြစ်သောပွဲရုံသို့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၏။

ပွဲရုံသို့ရောက်သောအခါ ကုန်သည်တစ်စုတို့သည် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားဖျင်းပြောလျက် ရှိကြလေရာ ကျွန်ုပ်သည် လူဆိုးကို ၎င်းတို့အလယ်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်၍...

‘ကိုင်း... ငါ့လူ၊ မှန်တဲ့အတိုင်း ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်စမ်း’
ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

လူဆိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ ကုန်တိုက်ကို မီးရှို့ရန်ကြံစည်မိကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံကာ ထုတ်ဆောင်ပြောဆိုရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ရပ်တန့်နေလေလျှင် ကျွန်ုပ်က လည်ကုပ်ကို ဓားမြှောင်နှင့် ဖိနှိပ်ကာ တိုက်တွန်း၍ ပေးလေ၏။

ထိုလူ၏ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ် အထူးသဖြင့် မျက်မှန်းကျိုးနေခဲ့သော ကုန်သည်တစ်ယောက်က...

‘အလကား ထွင်လုံးတွေပါ မယုံကြပါနဲ့’
ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်က...

‘ထွင်လုံးမဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးတို့ရေ... အဟုတ်အမှန်ချည်းသူပြောနေတာပဲ၊ သို့သော် ကျုပ်တစ်ခုပြောလိုက်မယ်၊ ကျုပ်ကိုမှန်းလို့ ပျက်စီးအောင် ကြံစည်ကြလို့ရှိရင် လူမိုက်ငှားပြီး မခိုင်းကြပါနဲ့။ သတ္တိရှိလျှင် ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် စမ်းကြည့်ကြစမ်းပါ’

ဟု ပြောကာ ပွဲရုံမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ လူဆိုးများသည် ကျွန်ုပ်၏အလုပ်ကို အနှောင့်အယှက်ပြုခြင်းမှ ရပ်စဲနေကြသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အတန် သက်သာရာရခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ပြိုင်ဘက်များသည် အခြားသောနည်းဖြင့် နှောင့်ယှက်ရန် စီမံကြပြန်လေ၏။

ထိုစဉ်အခါက ကသာမြို့အထက် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်တွင် ရေကြောင်းဓားပြများ သောင်းကျန်း ထကြွလျက် ရှိကြလေရာ တစ်ခါက ဓားပြများသည် ကုန်စည်အပြည့်နှင့် စုန်သွားသော ကျွန်ုပ်၏ လောင်းလှေကြီးသုံးစင်းအနက် သားမွေးအင်္ကျီများတင်ဆောင်သွားသော လှေကြီးတစ်စင်းကို မီးရှို့၍ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြ၏။ ကျန်သော လှေနှစ်စင်းတို့မှာ ရွာနှင့်နီးကပ်လာသောကြောင့် လွတ်မြောက်ချမ်းသာရာ ရသွားကြ၏။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကျွန်ုပ်၏ဝါးဖောင်ကြီးကို တစ်စီးစီ ခုတ်ဖြတ်၍ မြစ်ကြောင်းတွင် မျှောလိုက်ကြ၏။ တတိယတစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဦးကြီးက ကုန်ဝယ်ရန် ဇောနှင့်ပို့လိုက်သော ငွေတစ်သောင်းထုပ်ကို လုယူလိုက်ကြ၏။ အခြားကုန်သည်များ၏ ပစ္စည်းများကို တိုက်ခိုက်လုယက်ခြင်းမခံရဘဲ ကျွန်ုပ်၏ပစ္စည်းတစ်ခုတည်း ရွေးချယ်တိုက်ခိုက်လုယက်ခြင်း ခံရသည်မှာ စဉ်းစားဖွယ်ရာ အချက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေလေ၏။

အထူးသဖြင့် ငွေထုပ်ကို ပို့စဉ်က အခြားသူတို့၏ ပစ္စည်းများလည်း ပါရှိကြပါလျက် ကျွန်ုပ်၏ ငွေထုပ်ကိုမှ ကွက်၍လုယူလိုက်ကြခြင်းမှာ အလွန်တရာ မသင်္ကာဖွယ် အကြောင်းကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ချေတော့၏။

ထိုနှစ်များတွင် “ဘိုမုတ်ဆိတ်အသင်း” အမည်ရှိ လူဆိုးအသင်းကြီးနှင့် “တို့ဗမာ” အမည်ရှိ အသင်းကြီးတို့သည် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် ကျက်စားနေကြရာ တို့ဗမာအမည်ခံ အသင်းကမူ နိုင်ငံခြားကုန်သည်ကြီး

များ၏ ပစ္စည်းများကိုသာ ရာခိုင်နှုန်းဖွဲ့ကာ အခွန်အတုတ် တောင်းခံ၍ မြန်မာကုန်သည်များ၏ ပစ္စည်းကိုမူ လက်ဖျားနှင့်မျှ မတို့ကြချေ။

ဘိုမှတ်ဆိတ်အသင်းကမူ နိုင်ငံခြားသားများ၏ သေနတ် လက်နက်များကို မတုခံသည်ဖြစ်၍ အရချောင်သော မြန်မာကုန်သည် များကိုသာ လုယက်တိုက်ခိုက်လေ့ရှိလေသည်။

ထိုအသင်း နှစ်သင်းတို့သည်လည်း တစ်သင်းနှင့်တစ်သင်း မတည့် ကြသဖြင့် ရံဖန်ရံခါ တိုက်ခိုက်တတ်ကြကြောင်းနှင့် သတင်းဖြစ်ပွားလျက် ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများကိုမှကွက်၍ လုယက်သော အသင်းမှာ ဘို မှတ်ဆိတ်တို့လူစု ပေလော၊ တို့ဗမာအသင်းပေလောဟု ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ တွင် မဝေခွဲမဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့ဝန်မင်းထံသို့သွား၍ ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းသက်သက် မျှကိုသာ ရွေးချယ်တိုက်ခိုက်ကြခြင်းမှာ မသင်္ကာဖွယ်ရာရှိကြောင်းနှင့် ပြောပြတိုင်တန်းသောအခါ မြို့ဝန်မင်းက အစိုးရမင်းတို့မည်သည်မှာ လူခပ်သိမ်းတို့ကို ကာကွယ်ရန်ဝတ္တရားရှိကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းတစ်ခု တည်း ပျောက်ဆုံးခြင်းမှာ အစိုးရမင်းတို့အဖို့ ခြားနားခြင်း မရှိကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကို အထူးတလည် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရန် မတတ်နိုင်ကြောင်း များနှင့် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုစကားကို ကျွန်ုပ် မကျေနပ်သော်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင် ခဲ့ချေ။

ထိုကိစ္စအတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အကြံအိုက်ပြီးလျှင် မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင် ဖြစ်နေစဉ် တစ်ညသ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကိုခွန်ထူး၏စကားကို ရုတ်တရက် သတိရမိလာ၏။

အကြောင်းရှိလျှင် တွေ့အောင်ရှာ၍ လာခဲ့ရန် ကိုခွန်ထူးက မှာထား

လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကမ်းနား၌ရှိသော ထမင်းဆိုင်ရှင် ဦးတောက်ထိန်ထံသို့သွား၍ ကိုခွန်ထူးဆိုသူကို သိပါသလောဟု မေးမိ၏။ ထိုအခါ ဦးတောက်ထိန်က ကြားလည်းမကြား၊ တွေ့လည်းမတွေ့ဖူးကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေသည်တွင်မှ ကျွန်ုပ်သည် ကိုခွန်ထူး၏ မှာထားချက်စကားကို သတိရ၍ “မြစ်တစ်ဖက် ဝက်လက်တင်၊ မကျက်ခင် ဖဲ့လို့စားလိုက်” ဟု ရွတ်၍ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ ဦးတောက်ထိန်သည် ကျွန်ုပ်ကို အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်သွား၍ တံခါးကို ပိတ်ကာ တိုင်ပင်လေ၏။

* * *

အခန်း (၇)

ဦးတောက်ထိန်သည် ကျွန်ုပ်ကို နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးနောက် ဒန်တို့ကြီး မီးညှိသောက်ရင်း....

ထိန် ။ ။ ‘မောင်က ဗိုလ်ထိန်ဝင်းနဲ့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

ကျွန်ုပ် ။ ။ ‘ဗိုလ်ထိန်ဝင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုခွန်ထူးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ’

ထိန် ။ ။ ‘သူ့အမေကမှည့်တော့ ကိုခွန်ထူးတဲ့၊ တပည့်များက ခေါ်တော့ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ဗိုလ်ထိန်ဝင်းအကြောင်းကို မကြားဖူးဘူးလား’

စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် တို့ဗမာအသင်းသားများအကြောင်းကို ကြားရသောအခါ “ဗိုလ်ထိန်ဝင်း” အမည်သည် တွဲဖက်လျက်ပါလာလေရာ ဗန်းမော်မြို့သို့ ကျွန်ုပ်ရောက်လာကတည်းက အကြော်ဆိုင်တိုင်း၊ ထမင်းဆိုင်တိုင်း၊ လက်သုပ်ဆိုင်တိုင်းတို့တွင် ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၏အမည်ကို လူတိုင်း၏ပါးစပ်တွင် ပြောနေကြသဖြင့် တစ်ဝင်းတည်းဝင်းနေကြသည်ဟူ၍ပင် အောက်မေ့ခဲ့ဖူး၏ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကိုခွန်ထူးမှာ လူပြောများလှသော ဗိုလ်ထိန်ဝင်းဖြစ်ချေသည်ဟု အနည်းငယ်မျှ မရိပ်မိ